

~~Aquingr.~~

Ea 161

E 851-

59780

Antonius Wilh. Deboer 1791 C 335.

MIRACULUM
MIRACULORUM

SIVE
SEPTEM EXCELLENTIÆ
SACROSANCTI MISSÆ
OFFICII,
TOTIDEM CONSIDERATIONIBUS
UNA CUM PRAXI
DEVOTE AUDIENDI SACRUM

A

P. JOANNE PETRO PINAMONTI *87.*

OLIM PROPOSITÆ;

NUNC

NOVIS TYPIS EDITÆ

ANNO MDCCLXXXIV.

DUSSELDORPII,
Typis Francisci Friderici Stahl,
Aulæ Typographi.

HT 014138575

00 rel.

680026

MIRACULORUM

SIVE

SERREM EXCELLENTE

SACROSANCTI MISSAE

OPERA

TOTIUM

UNIVERSUM

BEVOTIS ADHUC

P. JOHANNES

OLIM PROPOSIT

MON

NOVIS ANNI EDITA

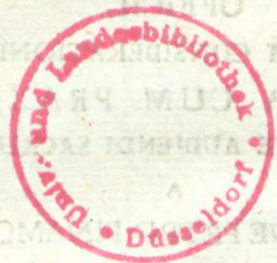
ANNO MDCCXXIV

DUESSELDORF

Typis Francisci Friderici

Actus Typographi

10 598.865 01

Introductio Authoris.

Votorum suorum metam attigisse sibi visa est sacra sponsa, quando intimos pectoris sui sensus hisce verbis explicuit, arcanorum mysteriorum plenis. *Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi; Et fructus ejus dulcis gutturi meo* (a) At enim hæc arbor vitæ, quam animæ sanctæ tantopere desiderarunt, quæ demum est alia, atque arbor crucis, quam olim quidem in monte Calvariæ plantavit Christus; postmodum vero, cum Missæ Sacrificium institueret, ad hortum Ecclesiæ suæ transtulit, ut vitam Christianis daret, mortemque, quam solum affert peccatum, procul arceret. Et quænam est illa umbra tam jucunda, nisi Sancta Fides? Quinam fructus illi tam dulces, nisi illa gratiarum copia, quas ubertim legunt, qui tremendis his mysteriis devote assistunt. Aliter si eveniat, penes

nos

(a) Cant. 2.

mos est culpa, qui sub hac umbra confidere nolumus, sed moram omnem pertæsi alio transilimus: qui hos fructus non digerimus, sed integros deglutimus: unde fit, ut umbra non sit refrigerium spiritus; ut fructus palato non sapiant, atque adeo cordi parum utiles existant. Non consideramus, quia prærogativas hujus cœlestis arboris matura consideratione non expendimus: non masticamus divinos hos fructus, quia exterioribus plerumque ceremoniis contenti, parum aut nihil curamus de animi præparatione, nec ruminamur seria cogitatione, quanta nobis inde bona obvenire possint.

Atque hic abusus in causa fuit, cur animum ad scribendum adjecerim, & in parvo opusculo cum pretium Divini hujus Sacrificii, tum immensos, quos in se continet, thesauros, denique & facilem proponere methodum decreverim, qua fructus copiosos legamus.

Divisus est Libellus in partes duas: in prima exponuntur excellentiæ divini hujus

jus Mysterii: porro ut major sit claritas minusque tædium, proponuntur distinctæ in totidem considerationes, quot sunt dies hebdomadæ. Pars altera docebit praxin, qua quis utiliter ac fructuose interesse possit rei Divinæ.

Reliquum est, mi Lector, ut hoc sanctum exercitium magno animo aggrediaris, & veritates, quas tibi propono, affectusque, quos suggero, non perfunctorie tantum percurras, sed ad nucleum usque penetres, & in animum tuum alte demittas. Ditissimæ aurifodinæ non in plano solo, sed in visceribus terre deprehenduntur. Quod si teste sancta Maria Magdalena de Pazzis sacra Eucharistia, si vel semel cum debita vivæ fidei ardentisque charitatis dispositione suscipiatur, abunde sufficiat, ut Sanctos nos efficiat, quæ quantaque bona tibi sperare poteris, si diebus singulis singulari cum pietate vel peragas, vel audias Sacrificium Missæ, ubi non Sacramenti solum, sed ipsius etiam Sacrificii gratiam virtutemque consequeris? Equidem mihi penitus persuadeo, si ad ea, quæ hic sub-

jicio,

jicio, diligenter advertas, fore te ex eo-
 rum numero, de quibus dici possit, quod
 omni spiritualium divitiarum copia per
 Jesum Christum fuerint locupletati. *In om-
 nibus divites facti estis in Christo.* (a) Nulla
 jam Virtus tam alto loco erit posita, quo
 non possis pertingere: nullum erit auxi-
 lium gratiae, quod non possis obtinere:
 nullum bonum erit tam eximium, quod
 non possis fidenter sperare. *In omnibus di-
 vites facti estis in Christo.*

(a) *I. Corinth. I. 5.*

PARS

PARS PRIMA.
CONSIDERATIONES
DE
EXCELLENTIIS SACRIFICII
MISSÆ.

CONSIDERATIO PRIMA

PRO DIE DOMINICA.

PRIMA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.

*Missa est Sacrificium
nova Legis.*

§. I.

Necessitas Sacrificii Divini.

Considera, in omni Religione, quæ
inanis superstitio non sit, Sacrifi-
cium

cium aliquod esse oportere. Cum enim supremum veri Numinis cultum ea sibi præfixum habeat, efficacius, quo præcelsum adeo finem consequi possit, medium haud invenerit. Hinc illa cum naturæ, tum scriptæ Legis usitata semper Deo Victimæ offerendi consuetudo, qua Sacrificium inter & Legem arctum adeo vinculum, eaque intercedit necessitudo, qualem humano in corpore cor ipsum cum cæteris membris habere comperimus: ut, quemadmodum hæc mutuis indolere cladibus solent, ita & Gentium Apostolo attestante, *translato Sacerdotio necesse est, ut legis translatio fiat.* (a) Cum igitur gratiæ Lex in eo, quem Deo exhibuit, cultu & cæteras omnes vicerit, & hominibus sola, quæ verum Numini cultum exhibeat, perseveret; decebat omnino, ut eadem Sacrificii sui dignitate, quotquot fuerant, libamina absorberet penitus, infinitoque transcenderet intervallo adeo, ut eorum omnium cumulus ne rudi quidem Minerva potuerit adumbrare excelsum opus, quod

secu-

(a) *Hebr. 7. v. 12.*

PRIMA.

secuturis temporibus incarnata Dei Sapientia extento brachio perfecit, consumavitque. *Sapientia immolavit victimas.* (a) Quid igitur esse dicemus tremendum hoc Missæ Sacrificium? Opus videlicet, quo nec terræ sanctius, nec cælo sublimius datum est conspicari: fidei videlicet nostræ vitam, & Christianæ Legis Sacramentum maximum, ad cuius dignitatem orbi demonstrandam omnes ritus, ceremonias omnes, mysteria omnia collineasse nemo ambigat. Verbo: quidquid bonum, quidquid augustum Ecclesia complectitur univèrsa. *Quid enim bonum ejus est, & quid pulchrum ejus, nisi frumentum electorum, & vinum germinans virgines?* (b) Et invenire erit nihilominus, qui aut incomposita exteriori specie, aut vagabundo adstent animo? Profecto facessendum inde nobis existimem, ceu maxime earum rerum, quæ geruntur in ara, conspectu indignis, nisi ad modestiæ leges compositos sacer in super horror invadat. *Pavete ad Sanctuarium meum.* (c)

(a) *Prov. 9. v. 2.*

(b) *Zach. 9. 17.*

(c) *Levit. 26. 2.*

§. II.

Necessitas Sacerdotis Divini.

Considera, infinitæ excellentiæ sacrificio, cujusmodi Missam esse credimus, non nisi infinitæ itidem dignitatis Sacerdotem, Christum scilicet, digne administrando parem reperiri. Ille igitur Primarius est Offerens, non solum, quod hoc Sacrificium instituerit, (a) neque ideo tantum, quod in idipsum vim omnem ex suis meritis transfuderit; sed etiam & multo magis, quod cælo receptus, per humanitatem, tanquam per instrumentum Divinitati unitum immediate, obstupescendam, eamque divinam panis in carnem, vini in sanguinem transubstantiationem efficiat. Præsertim quia Servator noster summo qua intellectus, qua voluntatis studio hanc rem operatur, & per manus mortaliū Sacerdotum contendit actu exercere officium æterni supremique Sacerdotis, tum ut supremam Majestatem summopere veneretur, tum etiam ut nobis quam maxime commo-
der.

(a) *Suar. tom. 3. in 3. partem. disp. 77. sect. 1.*

der. Ex quo licet intelligere, quam merito nobis, cum rei sacrae assistimus, ex divi Chrysofomi sententia non jam mortalem hominem, sed Christum ipsum ad aras operari persuadere debeamus. *Ne Sacerdotem consideres* (inquit ille) *hoc facientem, sed Christi manum invisibiliter extentam.* (a) Certe Minister ille, quem tu oculis conspicias, tametsi ob dignitatem suam ipsos Reges ac Principes antecellat, & ut talis etiam ipsis paradisi incolis in honore sit ac veneratione; longe majorem tamen aestimationem meretur, quod minister sit hujus Sacerdotis invisibilis, hoc est, nostri Redemptoris. Quippe ut cum Concilio loquar, *Idem est offerens sacerdotum ministerio, qui seipsum in cruce obtulit.* (b) Porro nos Deum Sacerdotis loco nactos fuisse, ea est legis nostrae praerogativa, ut, ne ipsa facti privilegii magnitudo ambiguos redderet, eandem nobis rerum omnium Conditor Pater jurisjurandi interpositione firmandam duxerit. Imo

(a) *Homil. de prod. Judæ.*

(b) *Trid. Sess. 22. c. 2.*

vero quasi neque hac tanta fide satis hominum scrupulis cautum esset, nullam præterea seu pollicitationis, seu jurisjurandi pœnitundinem unquam animo subituram profiteretur. *Juravit Dominus, & non pœnitebit eum: tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.* (a)

§. III.

Necessitas Victimæ Divinæ.

Considera, quo dignissimum, si quod unquam, in Missa peragi Sacrificium intelligeremus, minime sufficere solius Sacerdotis excellentiam infinitam, nisi & infiniti pretii victima, omnique ex parte divina accederet. Vilissimo etiam (quis inficias iverit?) si quem Christus Jesus in hostiam obtulisset, agno immensum vel ex sua dignitate pondus addidisset. At enim in muneribus & offerentis & acceptantis ratio habenda est. Iraque cum Deo, Christus videlicet æterno Patri immolaturus sacratoribus aris accedat, quis non videt, dignam utriusque

(a) *Psal.* 109. 4.

que magnificentia victimam non posse reperiri aliam, quam vitam ipsius Dei? Hæc cruento primum modo in ara crucis per manus carnificum immolata fuit: nunc incruento per manus Sacerdotum quotidie ad aram offertur in Missa, ubi adoranda hæc victima ponitur velut ad quendam mortis statum redacta; non tantum, quod in duplicis inanimatæ substantiæ, panis videlicet ac vini, locum sufficiatur, nec ideo solum, quod dum in hoc Sacramento cibus noster efficitur, jam paratus sit hanc ipsammet vitam perdere; sed multo magis, quod in consecratione Sacerdos illorum verborum vi corpus & sanguinem Jesu Christi separet non secus, ac corpus & sanguis separatur in agno, qui occiditur. Unde fit, ut ea propter in omni sacrificio Redemptor noster iterum iterumque mortem mysticam, non tamen veram obire dicatur, uno eodemque tempore vivus, & quodammodo occisus juxta illud: *Vidi agnum stantem quasi occisum.* (a) Hæc tibi igitur trinum perfectum! Sacrificium

(a) *Apoc.* 5. 6.

cium omnium possibilium nobilissimum, quod est Sacrificium Missæ: Sacerdotem omnium possibilium nobilissimum, qui est Homo-Deus: Victimam omnium possibilium nobilissimam, quæ est vita Divina. Jam quis amplius admirationi locus, si orbi ostensa tanti mysterii lux non idololatræ modo superstitionis densam caliginem, sed & Mosaicæ legis priorumque libaminum umbras propulserit? Enimvero non Comætarum duntaxat pestilens vapor ad solis conspectum, sed & stellarum species evanescit.

CON-

CONSIDERATIO II.

PRO DIE LUNÆ.

ALTERA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.

*Missæ est Miraculorum
omnium maximum.*

§. I.

*Maximum est ex eo, quod in hoc Sacri-
ficio destruitur.*

Considera, etsi Deus creaturarum
cursui suam semper omnipoten-
tiam attemperare soleat, & non nisi
suo modo invitus, patrandis miracu-
lis sese impendat; conficiendi nihilo-
minus divini Sacrificii intuitu, tot
tantisque miraculis orbem identidem
replere consuevissent, ut tremendum hoc
mysterium *miraculorum ab ipso facto-
rum maximum* jure meritissimo dici
possit. Pater id primum ex eo, quod
immutari, destruique in Sacrificio ne-
cessum est. Arcana quippe illa con-
secrationis

secrationis verba gladii utrinque acurissimi instar arcum, quod natura inter panis & vini substantiam, eorundemque accidentia strinxerat, vinculum momento citius dirimunt, rotulantque. Hinc perire videas veteri tegumento expoliatam substantiam; accidentia vero suo destituta fulcro in longum subsistere: cumque & illius destructionem, & horum nulla basependentium conservationem in alio rerum ordine nec viderit unquam, nec visura sit ætas, tu mihi ipse videaris subsistere, cujus rei potissimum stupore desigaris. Vastam aliquam molem Angelorum cuilibet facile acciderit in aëre pendulam figere; at vini saporem, colorem odoremque suis evulsos radicibus servare integros nemo illorum unus potuerit. Similiter panis substantiam in aliam aliamque levi negotio verterint cœlestes Spiritus; at perdere eandem penitus, redigereque in nihilum ne quidem cogitarint. Hæc inaudita prodigia sacrosancto Missæ Sacrificio quotidiana sunt, nobisque inprimis memoriam

refricant supremi dominii, quod Deus in res omnes habet: deinde, quod ipse sit vitæ mortisque Dominus, & ob infinitam suam perfectionem dignissimus, cujus honoribus creaturæ omnes se rotas, quantæ sunt, impendant consumantque: demum, quod nos etiam unacum tota hac mundi mole æque possit annihilare, quemadmodum substantiam panis ac vini destruit. Et feremus adhuc ea humanæ mentis perversitate animos nostros fascinari, ut vel cum maxime hæc fieri credimus, ipsisque propemodum oculis usurpamus, intempestiva levitate solvamus? *Deum* (S. Prophetæ querela est) *Deum, qui habet statum tuum in manu sua, non glorificasti!* (a)

§. II.

Maximum est ex eo, quod in hoc Sacrificio producitur.

Considera, Deum nostrum terrenis Regibus longe esse ab similem, qui recepto jam more in rerum destructionibus gloriæ verticem collocant,

(a) *Dan. 5. 23.*

cant. Ille dum panis viniq̄ue substantias in Missæ Sacrificio destruit, eo fine id agit, ut in earum vicem miraculo infinites majore corpus Jesu Christi reproducat. Siquidem Sacerdotis verba, quibus consecrat, quæque essentiam Sacrificii conficiunt, non ad solam Christi præsentiam, (b) quasi illum e cælo in terras deducerent, (c) sed ad ipsummet etiam corpus & sanguinem Servatoris terminantur: eo quidem pacto, ut si nec cælo nec terris Christi Corpus detineri contingeret, illico tamen eorum verborum vi (tanta est scilicet) e nihilo protraheretur. Neque hic vero miraculorum finis; conjunctis veluti viribus in immensum semper excrescere, sequæque ipsis majora evadere videntur.

Nam positum sub accidentibus Redemptoris nostri corpus etiam anima ob naturalem nexum comiteretur, necesse est: anima, inquam, sequitur sanctissima, omnibus exornata virtutibus,

(a) *Less. de perf. Div. L. 12. n. 120.*

(b) *Suar. disp. 50. sect. 4. 5.*

ribus, ditata donis, meritis omnibus cumulara. Similiter ponitur Unio cum Persona Verbi Divini: & propter intimam cum hac Verbi Persona, etiam reliquæ duæ Divinæ Personæ superveniunt; adeo, ut, si Trias Illa Sacrosancta (quod factu omnino est impossibile) sua identitate nondum repleret Univerfa, ubicunque tamen gentium sacrae species asservarentur, ibidem & Patrem & Almu Spiritum ceu Sacrosanctæ Filii Humanitati intime præfentes, Filium vero huic ipfi Humanitati per Unionem hypostaticam conjunctum adorare nos oporteret. Quam rem nemo, qui intelligit, sine mentis excessu satis obstupescat. Quod si enim Elifabethæ tantopere admirationi fuit Cognatæ suæ adventus, ut diceret: *Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me?* (a) Quæ nobis, obsecro, mens, quæ cogitatio esse debet, quibus ex fide certum est, Jesum Christum in ara ad mortales descendere, intima Sacrosanctæ Adorandæque Triados præfentia

B 2

tia

(a) *Luc. I. 43.*

ria condecoratum? Ubi, si unquam alias magnificæ sane pollicitationis illius veritatem experiri licet: *Ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* (a) Interim sacrosancta hæc Christi Humanitas non uni tantum, sed infinitis propemodum affixa locis mirum quantum auget & prodigiorum excellentiam & numerum: toto siquidem orbe pro meritorum præmio diffusam, specie quadam immensitatis donatam credas, privilegio soli alias Divinitati reservato: Namque sic acclamatum ei refert Apostolus: *Dignus est Agnus, qui occisus est, accipere Virtutem, & Divinitatem, & honorem & gloriam.* (b)

§. III.

Maximum est ex modo, quo id in hoc Sacrificio efficitur.

Considera, in Sacrificio Missæ ceu Miraculorum compendio non operis solum in se ipso spectari substantiam, sed & modum, quo illud effi-

(a) *Joan.* 14. 23.

(b) *Apoc.* 5. 12.

efficitur, prodigio esse plenissimum. Etenim portenta illa inaudita, quibus & panem destrui, & Christi Corpus confici diximus, nullo strepitu, labore nullo, nulla temporis mora, sed parvularum syllabarum (*hoc est Corpus meum*) enuntiatione, atque opera Ministrum cujuscunque, seu probus ille fuerit seu improbus, & quidem nullo discrimine perpetrantur. *Quis loquetur potentius Domini?* (a) Quærit hic Psalter Regius. Quæ hominum vox, quæ Angelicarum mentium facundia tantam tamque absconditam omnibus retro sæculis virtutem pro merito enarrabit? Quis tantam soni humani vim vel fando exprimere valeat, vel assequi cogitando? Etsi enim hic nec movendæ loco festuæ vires a natura acceperit, Divina nihilominus gratia in tantum roboratur, ut etiam Conditoris Divina membra imperio habeat obsequentia. Quare si verbo montium immanes scopulos transferre, si efficare marium abyssos, si vastos cœli orbis circumvolvere Sacerdoti concede-

(a) *Psal. 105, 2.*

cederetur, quantulum id esset, sicum priore ejus potentia conferatur? Certe nec primævi illius *Fiat*, quo imensa hæc mundi fabrica prodire e nihilo jussa est, nec illius alterius (*Fiat mihi secundum verbum tuum*) (a) quo corrupti orbis Reparator in Virginis sinu humanam induit speciem, potior hic haberi ratio aut potest, aut debet. Equidem justum non est, unius mysterii sublimitatem deprimere, ut alterius attollamus excellentiam: nihilominus pro majori gloria hujus Domini, qui tantam hominibus potestatem concessit, comparisonem instituere inter Adventum Christi, quo per incarnationem in uterum Mariæ descendit; & Adventum Christi, quo per Consecrationem descendit in manus Sacerdotum: notabilem profecto invenietis excessum. Illa verba Virginis ab ipsa fuere pronuntiata in sua ipsius persona, tanquam hamillimæ Ancillæ tanti Domini. Illa verba Sacerdotum ab ipsis proferuntur in persona Christi, tanquam toridem Vicariis, quibus plenitudo

(a) *Luc. 1.*

nitudo potestatis communicata est. Illa Virginis verba fuere duntaxat per modum conditionis, quæ Divinas Sacrosanctæ Triados Personas permovere, ut Incarnationis Mysterium tandem executioni daretur: hæc, ut instrumentum supremi Artificis dicantur, ex indita tamen sibi causæ virtute hoc Sacramentum ipsa efficiunt. Beata Virgo aliud non fecit, nisi quod subministrarit materiam Corpori Christi, quod quidem ex ipsa, id est, purissimo ipsius sanguine, sed non ab ipsa formatum est: at vero Sacerdotes, qui instrumenta sunt Christi, dum consecrant, illud reproducunt, & destruunt materiam, quam prius habebant, in manibus, aut (ut melius loquamur) in aliam substantiam commutant. Deinde Virgo illa sanctissima semel duntaxat, quem mortali in carne rerum omnium indigum pareret, concepit; at Legis novæ Sacerdotes toties omnino immortalem creant, quoties quæ per immensam locorum amplitudinem erecta sunt, altaribus operaturi appropinquant. Neque vero lactis cibique necessitatibus obnoxium creant, sed talem

lem conficiunt, qualis propediem mortalibus in escam cedere & possit, & velit. Denique & enormis illa, quæ narum ex Virgine manebat, infamia patibuli jam in augustum gloriæ trophæum abiit æternum perennaturæ. O igitur *veneranda Sacerdotum dignitas, in quorum manibus, veluti in utero Virginis Filius Dei incarnatur.* (a) O inquam, veneranda Sacerdotum Christianorum dignitas, quos jam Angelorum nomine vocitare parum, & leve sit; siquidem collata illis in Christi corpus potestas eam, quam in Filium Divina Mater exercuit, suo modo antecellit. Horum quippe beneficio mortalibus datum est, id quod in Virginis gremio semel peractum est, prodigium de die millies innovarum conspiciere. O nunquam satis obstupescendam benigni Numinis Charitatem! Et tamen sic Bonitas tua infinita, sic tanta tui in nos amoris prodigia tam grandi, quam monstri instar dies exhorreat, ingratitude compensentur, ut ad monita tua surdi, ad redamandum te segnes tardique existamus!

(a) *Gabr. in Cant. Lect. 4.*

CONSIDERATIO III.

PRO DIE MARTIS.

TERTIA SS. MISSÆ SACRIFICII
EXCELLENTIA.*In Missa exhibetur Deo ho-
nor infinitus.*

§. I.

Divinae Majestati debetur honor infinitus.

Considera, legum omnium æquitate[m] exigere, ut & subditus Superiorem, & Dominum servus reve-reatur, eisque eo majora deferant obsequia, quo illi sublimiore fulgent dignitate. Jam vero cum Deus in seipso, simplicissima sua essentia perfectiones & numero & præstantia infinitas comprehendat, infinitæ pariter excellentiæ dignitatisque ejus esse obsequium oportebit. Quæ vero orbis plaga ea munera suppeditet, quæ decere tanti Domini Majestatem videantur? *Quid dig-*

dignum offeram Domino? (a) Quæ oblatio, quæ libamina, quæ holocausta immensam Numinis Majestatem adæquent? Hinc quidem ut debito honore excipiarur, monet Regius Pfaltes: Laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus. (b) Illinc vero vilescere videtur, vastoque absorberi Oceano, quidquid Dei conspectum subeat. Omnes gentes quasi non sint, sic sunt coram eo: & quasi nihilum & inane reputatæ sunt ei. (c) Frustra itaque sumus, si vel pervagari maria, scrutarive monitium viscera, vel steriles hæc arenas exercere, ipsasque adeo cæli regiones, quo dignum Deo triburum comparemus, lubeat investigare. Frustra & incassum hæc omnia: ni Deus ipse humanæ indigentiaë suppetias ferat, dignumque se munus nostris ipse manibus ingerat. Igitur necesse est, ut idem ipse throno sublimis & nostris ab altaribus munc-

(a) *Mich. 6. 6.*

(b) *Psalms 150. 2.*

(c) *Isai. 14. 17.*

munera exigat, & iisdem imponatur, offeraturque.

Tunc enimvero, si suis e cineribus resurgat David, obstupescet, tandem monitioni suæ ex æquo satisfactum, affirmabitque infinitam Numinis dignitatem sua ex sententia fuisse honoratam. *Laudate eum secundum multitudinem magnitudinis ejus.*

§. II.

Talis in SS. Missæ Sacrificio exhibetur a Christo.

Considera, cum Christus adverteret, grande hoc summaque Majestate dignum gratitudinis nostræ tributum persolvi ab hominibus nequaquam posse, eum Missæ Sacrificium instituisse, in quo cum & res oblata sit infiniti pretii, scilicet Sacratissimum ipsius corpus, & offerens infinitæ dignitatis, scilicet ipsemet Christus, plus gloriæ Deo reddit, quam reddere eidem possunt creaturæ omnes,

nes, non solum quæ de facto existunt, sed etiam quotquot sunt possibiles. Scilicet (quæ Filii ad Patrem vox est) *hostiam & oblationem noluisti; corpus autem aptasti mihi (a) tunc dixi, ecce venio.*

Porro admirandam hanc, quæ corpus suum divinissimum defectuosis nostris victimis subrogare dignatus est, promptitudinem in Missæ Sacrificio Servator Benignissimus peculiari prodigio demonstrat. Hic enim ad nihilum pene redactus supremum Conditoris dominium ineffabili sua submissione in immensum extollit, seque infra hominis dignitatem, quasi demittens, vitam sacramentalem, quam de novo per sacerdotis verba acceperat, in Divinæ rursus Majestatis obsequium prodigit. Ut adeo, si unquam alias, hodie vel maxime ab illo exercituum Domino dici possit: *Magnum est nomen meum in gentibus.*

Cur

(a) Hebr. 10. 8.

Cur vero magnum tantopere? nisi quod abolitis veteris synagogæ oblationibus, dignam se ubique gentium immolari victimam sciat. *In omni loco sacrificatur & offertur nomini meo oblatio munda.* (a) Certe si Deum nostris in altaribus Deus ipse pronus adoret, colatque, necesse omnino est, digno adeo cultu ipsius quoque merita adæquari, & immensæ etiam dignitati par obsequium deferri.

§. III.

*Talis a nobis quoque exhiberi
debet.*

Considera, quod unigenitus Dei Filius debitum hoc divinissimæ Triadi Servitutis tributum nequam suo solius nomine oblatum velit; sed vel maxime percipiat, ut idem in hoc Sacrificio commune sit omnibus fidelibus, omniumque nomine offeratur. Nosse enim oportet, eum ex Eucharistico, sub quo latitat, orbe omnium cordibus illa
non iden-

(a) *Malach. I. II.*

identidem verba ingerere. *Afferte Domino gloriam & honorem: afferte Domino gloriam Nomini ejus: adorete Dominum in atrio sancto ejus.* (a) Quamquam enim nullum non tempus aut locus divinæ gloriæ honorique natus factusque sit, longe tamen opportunius sacras tibi ædes ipsamque Sacrificii incruenti horam feliges, incomparabile inde emolumentum, majusque tuis muneribus pretium capurus. Vel unum namque Sacrificium, quod etiam cum indignissimo Sacerdotum offeras Deo, longe plus gloriæ tribuit Deo, quam reddere possint Beati omnes. Fac enim, Angelos omnes, Patriarchas, Prophetas, Apostolos, Martyres, Confessores ac Virgines: fac tandem, turbam illam, quam dinumerari non posse Joannes asserit: imo & ipsam Cælitum Reginam, quæ omnium maxime Dominum glorificat; fac, hos omnes ex unâ parte conjungi: certum omnino est, istos omnes tantum gloriæ Deo non reddituros, ut
non

(a) *Psal.* 28.

. (a)

non infinities major in Deum redundet ex unico Missæ Sacrificio, quod vilissimus etiam mundi Sacerdos peragit. Ex quo manifestum fit, quam merito divinum Missæ Sacrificium ab Ignatio Martyre *Gloria Domini* nuncupetur. (a) Hic profecto est summus ille apex ac meta, ad quam extrinseca Numinis Gloria unquam possit assurgere; quia inveniri non potest profundior abyssus, quo se dimittere possit incredibilis submissio Jesu Christi. Neque enim satis habebat tragicæ illius Catastrophes Calvariaque opprobriis saturari, nisi novo Humilitatis excessu suam infra homines Majestatem in templis deprimeret: non alia quidem de causa, quam ut Patris Divini cultum, qui antehac exulabat orbe, nunquam interituris sedibus stabiliret. *Prope rimentes eum salutare ipsius, ut inhabitet gloria in terra nostra.* (b)

(a) *Epist. ad Ephes.*

(b) *Psal. 84, 10.*

CONSIDERATIO IV.

PRO DIE MERCURII.

QUARTA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.

*Sacrificium Missæ est pars
Divinis Beneficiis gratia-
rum actio.*

§. I.

*Quantum Gratitudeis exposcant Divina
in nos Beneficia.*

Confidera, gratitudinis legem nec
feras latere, quippe quæ bene
sibi facientium causa inditam ferociem
non raro in obsequium transferant,
ac mititatem. Quanto igitur æquius
est, homines rationis compotes divi-
næque liberalitati tot beneficiis de-
vinctos, eam legem non ignorare?
Id enimvero divina humanaque jura
exigunt, Romana identidem occinen-
te Ecclesia: *Vere dignum & justum est,
æquum & salutare, nos tibi semper &
ubique*

ubique gratias agere, Domine sancte, Pater omnipotens, æterne Deus. Si Dominus Pater est, cum quod omnes ex nihili sui abyſſo eduxerit, tum quod eductos inſuper in filios adoptarit; quis, quæ primæ ſunt filiorum partes, ſubterfugere auſit? Si æternus eſt, reosque æterno ſupplicio exemptos beata æternitate donat; quis tantæ bonitatis recordationem ingrato animo prætereat? Denique ſi largitoris profuſiſſimi Majestas, ſi amoris, quo mundum ſibi identidem obſtringit, amplitudo, ſi munerum dignitas infinita ſit, ſupraque, quam dici poſſit, excedens; ſi ex noſtra etiam parte vilitas accedat ſuo modo infinita: quis adeo proterve demens erit, ut vel exemptum ſe gratitudinis lege exiſtimet, vel tantorum bonorum ſcaturiginem agnoſcere non velit? Quare aut gratitudinem colere; aut in verus nihilum reverti neceſſum eſt. Certe nimis probroſum alias, ſceleſtumque foret, vaſto ſemper gurgite hunc liberalitatis oceanum haurire, nec unquam in illum gratitudinis fluento effundi; cum ta-
C
mes

men ad locum, unde exeunt, flumina
revertantur. (a)

§. II.

Quam insufficientes simus iis com-
pensandis.

Considera, hominem tot tantisque
debitis exolvendis extreme im-
parem esse, summaque inopia labo-
rare. Siquidem anima nostra est mi-
sera illa vidua, quæ in omnibus bo-
nis suis non nisi duo minuta ad of-
ferendum habet: & hæc ipsa non
illius, sed Dei sunt. *Tua sunt omnia.* (b)
Quapropter utut animi exuberet af-
fectus; res tamen ipsa ab implendo
gratitudinis officio semper immensum
aberit; ut proinde illud scripturæ
nemo non usurpare possit: *minor sum
cunctis miserationibus tuis.* (c)

Minor, non modo, si omnium
beneficiorum cumulus, sed si quod-
libet etiam seorsim, idque minimum
con-

(a) *Eccles. 1. 7.*

(b) *1. Paral. 29. 14.*

(c) *Genes. 32. 10.*

consideretur; quandoquidem & istud ab immensæ dignitatis Largitore, & ab infinita in singulos charitate promanar.

Porro quia minimum quodvis bonum, divina sic ordinante Sapiencia, eo spectat, ut viam nobis ad possessionem boni infiniti sternat, etiam pretium infinitum acquirit, nosque ad infinitam gratitudinem adstringit. Jam vero facile cuique accidet cogitare, quam parum nobis virium superpetat totam beneficiorum molem ferendi, si vel unius ponderi succumbamus. Ut adeo si Ecclesiasti monitum (*Da Altissimo secundum datum ejus.*) (a) nostris viribus adimplendum foret; nos denique & vivere, & mori ingratos oporteret. Ex quo igitur ærario, quibusve terræ visceribus tantundem æris opumque eruemus, ut quæ cum divina largitate contraximus, nomina expungamus? *Quid dignum poterit esse beneficiis ejus?* (b) Conferant sane cælum terraque, &

C 2 com-

(a) *Eccles. 35. 12.*

(b) *Tob. 12. 2.*

communibus consiliis modum exco-
gitent, quo divinis sese beneficiis
exolvant: scilicet omnes uno ore fa-
teri cogentur, sibi foro cedendum esse,
& vires nostras omnemque facultatem
exhaustas, nisi altaria nostra fiant no-
stra æraria, & pretiosissimus Christi
sanguis sit pretium nostrum, opes no-
stra. Certe quærenti Prophetæ: *Quid*
retribuam Domino pro omnibus, quæ re-
tribuit mihi? Aliud, quod beneficentiæ
infinitiæ æquiparari posset, præter Ser-
vatoris Sanguinem, se obrulit nihil.
Calicem salutaris accipiam. (a)

§. III.

Quam divites nos reddat S. S. Missæ
Sacrificium.

Considera, in Missæ Sacrificio victi-
mam nobis obtigisse, divinis pror-
sus æqualem muneribus, quam si Pa-
tri æterno offerimus, accepto nihil in-
ferius reddamus; eo quod in ea bono-
rum omnium authorem reddamus.
Tantum abest, ut conspecto accepto-
rum cumulo animis cadamus. Neque
ingrati

(a) *Psal. 115. 12*

ingrati vixisse dicemur unquam, si, quos testamento nobis in Sacrificio legavit Christus Jesus, immensos divitiarum thesauros rite in usus nostros convertamus. *Dominus retribuet pro me* (a) dicere unusquisque fidenter potest cum Davide. Excedant sane numerum modumque omnem contracta a me nomina; dominus meus expunger universa: qui gratitudinis lege adstrictum voluit, una modum suggerit, quo me possim eadem exolvere. Id quod haud obscure demonstrare visus est benignissimus Servator noster, cum ultimæ accumbens cœnæ, *elevatis in calum oculis tibi* (Patri Cœlesti) *gratias agens, fregit*, simulque, quo par pari rependeremus, instituto corporis ac sanguinis sui tremendo Mysterio, modum ostendit. Dignissima plane Deo gratiarum actio, qua & excellentissimus beneficii finis detegitur, & præcipuum, quo Christus, ceu humani generis caput ad demerendam pleno obsequio divinam beneficentiam perfungitur, officium nobis innorescit. At vero de-
cere

(a) *Psal.* 137. 8.

cere nequaquam visum est, ut solus ille, omni mortalium opera exclusa, nostras partes ac onera sustineret. Etiam membra suo conformari capiti oportebat; ut proinde, cum rem divinam accedimus, cœlestem aurifodinam nos subire credamus meritorum Salvatoris nostri. Nam inexhaustis illius divitiis exercemus omnes actus gratitudinis sup̄remo benefactori debitos, dignam scilicet beneficiorum æstimationem, dignam laudem, dignam tanto mœcenate retributionem. Quod si vero persolvere debita negligamus, cum irremensum hoc peculium suppetat, qui tandem ingratitude notam a nobis avertemus? Quantam, obsecro, desidiosus ille Evangelii servus non incurrerat pœnam, quod infosso terræ talento unico nihil in domini, nihil in suum commodum verterit! Quid porro illis futurum existimem, qui tot tamque immensos cœli thesauros, nullo inde capto proventu, quasi steriles jacere permittunt?

CON-

CONSIDERATIO V.

PRO DIE JOVIS.

QUINTA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.*Sacrificium Missæ est Propitiatorium pro peccatis.*

§. I.

Satisfacit pro reatu culpæ.

Considera, peccatum, cum divinam Majestatem vel aperte vel tacite contemnat, veram quoque summi Conditoris injuriam esse. Quis vero vel verbis exprimere, vel mente assequi possit, quantum se Deus ea hominum delinquentium protervia lacessitum sentiat ac offensum? Certe præter Deum, cui palmaris adeo irrogatur injuria, id comprehenderit nemo. Peccati malitiam solius Dei oculis aperitissime præstare, homines vero latere penitus, satis Propheta innuit, licet oculatissimus alias: *Ab occultis meis munda me.* (a) Quam igitur inire mortalium

(a) *Psal.* 18. 13.

calium sceleratissimi parabunt viam, ut imminutum tot legum prævaricationibus divinum honorem refarcire denuo allaborent? *Nunquid placari potest Dominus in millibus arietum?* (a) Quæ tandem victima sufficiat, ut vel unius lethalis noxæ piaculum deleat, nedum pro immensa scelerum colluvie ex æquo valeat satisfacere? Extra omnem controversiam est, nec creaturas universas, si in sacrificium se offerrent, quidquam momenti ad tantum debitum habituras. Neesse igitur est, ut & hic divinissimus noster fidejussor solutionem pro nobis pareret; *ipse est enim solus æqua propitiatio pro peccatis nostris* (b)

Et id quidem abunde præstitit in monte Calvariæ, ac singulos in dies renovat supra altare. Ibi profundius se demittit, quam mente possit concipi, & supplicis in modum adorat tanquam sacerdos Patrem suum cœlestem, seque tanquam victimam ponit reorum loco, quos ob culpas suas vita

(a) *Mich. 6. 7.*

(b) *1. Joanni. 2. 2.*

vita indignos esse palam protestatur, dum pro illis mortem suam offert. Hæc porro divina Jesu Christi submissio divinæ justitiæ reparat omnes injurias, quas eidem per peccata nostra irrogavimus, adeo, ut diffiteri non possit, sibi esse satisfactum. Hinc fit, ut cum justitia præ indignatione hærentibus in peccatorum cæno hominibus copiosiora, & quæ ad emergendum magis idonea essent, media paulo ante negaverit; jam Christi exortis conspectu mitigata, a concepto furore desistat, & pænitiæ donum vel nunc statim, vel suo tempore concedat, quotquot sequi meliora decrevere. Id quod in iis, qui Christum cruci affixerunt, videre fuit: namque alii abs mora se converterunt, *revertentibus percutientes pectora sua*, (a) alii paulo post audita concione S. Petri pænitentiam egere. *Hac oblatione placatus* (quæ Tridentini sententia est) *crimina etiam ingentia dimittit Deus, gratiam & donum pænitiæ concedens.* (b)

Quare

(a) *Luc. 23. 48.*

(b) *Trid. Sess. 22. c. 9.*

Quare propitiatorium hoc Sacrificium duplici veluti via peccato contravenit: altera, placando Deum offensum, læsumque nostris criminibus summæ majestatis honorem reparando; altera cordium humanorum durti-
ritiem suaviter perfringendo; quo, in calidas emollita lacrymas tetram adeo peccatorum pestem execrentur.

Væ autem Orbi christiano, si hoc propitiatorio Missæ Sacrificio destitutus contabesceret! Qua enim ratione suis commensuratum sceleribus evadere supplicium posset, nisi arcus hic eucharistica in nube divinis oculis expositus, tanquam pacis vel fœderis nobiscum initi signum, iratum judicem clementiæ admoneret? Certe jam pridem dispersi omnes quasi Sodomam fuissetus, & quasi Gomorrbæ similes essemus. (a)

§. II.

Satisfacit pro reatu pœnæ.

Considera, post obtentam culpæ veniam, ut plurimum ingens pœnarum

(a) *Isa. I. 9.*

narum debitum remanere: quod vel in hac vira piis operibus, vel in altera flammis lustricis expungatur. At id ipsum hic ferme, quod in prælio evenit, ubi, dum milites, qui cladi superfunt, communi exitio se parant fuga eripere; forte in victrices copias incurrunt, & internecone delentur. Ita etiam in strage, quam peccatis Sacramenta intulere, infelices pænæ reliquiæ penitus conteruntur, dum in Missæ Sacrificium incidunt. Quæ causa est, ut Mysterium hoc nuncupari merito possit sacrificium justitiæ; siquidem pro debitis, quæ ex legum transgressionibus contraximus, divinæ justitiæ ad rigorem satisfacit. *Sacrisate Sacrificium Justitiæ.* (a) Sed enim beneficium hoc conferri homini non potest, nisi omnis ante lethalis culpa, imo & levior fuerit deleta: cum æquitati minime congruat, ut ullum debitum condonetur illi, qui actu est inimicus Dei, eique omni modo bellum movere pergit. Ex quo pronum est conjicere, quam male sibi con-

(a) *Psal.* 4. 6.

consulant omnes illi, qui vel Sacrificio interfunt ipsi, vel id fieri suis curant expensis, nulla enormium, quæ in animo stabulantur, scelerum habita ratione. Quanquam enim divinum adeo opus uberiori gratiæ ad resurgendum necessariæ comparandæ haud parum conferat, ne suam tamen in abolendo pœnæ debito vim exerat, ipse conscientiæ reatus officit. Diruenda sunt igitur per animi dolorem ac pœnitentiæ susceptionem immania illa peccatorum obstacula, quæ Deum ipsum ab homine, & divinarum torrentem gratiarum, ne animam inundare possit, velut objecto aggere impediunt. Interim quis condignas Redemptori nostro grates refert, quod tot modis nostra in se debita persolvenda susceperit? Fierine etiam potuit, tantam fuisse fidei nostræ debilitatem reporemque, ut Mater sanctissima (Ecclesiam intelligo) ad ferendam de sacro diebus festis audiendo legem adaçta fuerit, quasi rei divinæ, nisi præcepto obstricti, non assisteremus? Tantum requiritur, ut dirari nos patiamur.

§. III.

§. III.

Satisfacit sine mensura & modo.

Considera, poenæ reatum, quem superesse peccato, tollique divini Sacrificii virtute diximus, nec plene semper aboleri, nec eodem in omnibus decremento imminui, sed pro offerentium vel adstantium meritis ac habitudine plus minusve ex eo debito extingui. Atque hæc gravium Doctorum (a) sententia, qui asserunt, Sacrificium hoc pro concurrentium dispositione participari, vel ipsis sacri Canonis verbis viderur confirmari: *Quorum tibi fides cognita est, & nota devotio, pro quibus tibi offerimus, vel qui tibi offerunt, uti loquitur Ecclesia.*

Ad hunc igitur sensum dum Missæ Sacrificium cogitas, pelagus quoddam immensum concipe, quod ex divi-

(a) *S. Thom. 3. p. q. 79. art. 5. Cajet. opusc. 10. tract. 3. c. 2. Vasquez. disp. 232. c. 7. n. 50. & c. 5. n. 26. Lug. disp. 19. n. 200.*

divinissimo Jesu Christi Sanguine ejusque infinitis meritis vastitatem profunditatemque habeat nullo termino circumscriptam, unde fidelium singulis pro affectus, quo Sacrificium vel ipsi peragunt, vel offerri procurant, vel denique litaturis intersunt, mensura amplitudineque liberum sit haurire; ex quo rursus apparet, quam imprudenter agant, qui in negotio adeo Divino compendia semper sectantur: præproperos conquirunt ministros, pietatem vero animique ardorem in postremis collocant, & cum Missas celebrari curant, numeri duntaxat, ad quem Sacra ascendunt, rationem habent. Enimvero licet sint ejusdem semper & ponderis & dignitatis, si in se spectentur, Sacrificia nostra; (a) aliam tamen aliamque in hominibus virtutem exerunt. Quo igitur vel actu vel habitu major fuerit Sacerdotis pietas, sanctitasque, eo uberiores fructus enascantur, oportet. Nullum proinde tepidum inter ac præfervidum ministrum discrimen

fe-

(a) *S. Th. 3. p. 9. 82. art. 6.*

fecisse perinde est, ac si nihil interesse diceres, sive amplo, sive angusto, contractoque rei piscemur. Quod vero ad sacrorum multitudinem spectat, absit a me, ut eam quoquo modo curantibus dissuadeam, cum pro oblationum multitudine divina quoque obsequia augeantur: at si rei divinæ majus ardentiusque pietatis studium jungatur, longe altius extulerim: quod inde amplior in Deum honor, in hominem vero plus fructus redundet, etiam illius, qui ex opere operato (ut scholæ loquuntur) hoc est, intuitu meritorum Christi confertur. (a) Quare qui vel semel sacro altari adstiterit cum majore charitatis pietatisque sensu, quam unus alius triginta omnino Sacrificiorum oblationi, (b) amplius ille ex unico, quam hic ex tricenis sacris hauriret satisfactionis. Ut enim S. Thomas (c) ait; *In satisfactione magis attenditur affectus offerentis, quam quantitas oblationis.* Etiam

(a) *Lugo disp. 19. n. 203.*

(b) *Cajet. Opusc. 10. tract. 8. c. 2.*

(c) *3. p. q. 79. art. 5.*

Etiam qui cruento, quod in ara crucis funestissima pompa peractum est, Sacrificio interfuere, non eandem bonorum mensuram acceperunt; sed discesserunt cum ea, quæ singulorum fidei, quæ affectus magnitudini responderet. Lictoribus quidem pœnitentiæ gratia, latroni ad dexteram paradisus, Joanni (qui Ecclesiam referebat) Mater Divinissima, huic Joannes, & in Joanne fideles omnes testamenti legatione obvenerant; cum interim incredulorum perversitas duritiesque non nisi turpissimum ingratitude stigma cordibus suis inustum, & inde commaculatum novis sceleribus animum reportarint.

CONSIDERATIO VI.

PRO DIE VENERIS.

SEXTA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.*Sacrificium Missæ est Sa-
crificium impetratorium.*

§. I.

Omnis generis bona impetrat.

Considera, divinum Missæ Sacrificium, cum omnis generis bonæ a Deo nobis obtineat, mundi hujus veluti columnam esse ac basin, cui in-nixus nequeat interire. Quidquid me-ritorium Redemptor noster universo sanguinis sui pretio comparavit, id omne sacrificii ejusdem beneficio applicari nobis voluit atque impendi. Siquidem, ut Angelici fert sententia, (a) *quidquid est effectus Dominicæ Passio-nis, est effectus hujus Sacrificii; continet*

Dominicus enim(a) *In cap. 6. Joan. Lect. 6.*

enim in se Christum passum. Sed ut ad particularia descendamus, imprimis impetrat nobis omnia bona, quæ animæ salutem concernunt, nisi ex parte nostra obicem ponamus. Hinc illa obturatis mentibus adeo operosa admissorum scelerum detestatio; hinc victoria tentationum, tam externarum, quæ a malis sociis, perversis exemplis, & hoste infernali proveniunt, quam internarum, quæ a carne nostra rebeli, ab inveteratis habitibus, ab inconstantia arbitrii nostri proficiuntur. Hinc rursus parta ex domestico hoste trophæa, compressi carnis insolescentis tumultus; coercita vetus in malum propensio, atque inconstantis arbitrii firmata vestigia. Hinc illa usque; adeo semper necessaria gratiæ adjuncta, quibus aut lapsus resurgas; aut titubans in vestigio confirmaris; aut denique hæsitans, ad præfixam metam contendas. Adhæc ipse quoque terrenarum, quæ sempiternam felicitatem sæpius haud mediocriter promovent, rerum affluxus, virium robur, corporis incolumitas, concor-

concordiæ pacisque otium ex hoc ipso bonorum omnium fonte, ex Missæ Sacrificio promanant. Adversantis contra fortunæ vices, contagiosæ luis excidia, terræmotuum strages, bellorum incendia, famis necessitates, persecutionum procellas, litium tumultus, discordiarum turbines, paupertatis ignominiam, calumniarum injuriarumque probra, immanem denique cæterarum calamitatum torrentem, quis alius, ne ocysus universam terrarum superficiem inundet, agger avertat, nisi quem Ecclesia ex speciali Dei providentia malis omnibus oppositum agnoscit, divinum scilicet Missæ Sacrificium, ex quo omnia bonorum genera in mortales omnes derivari confiterur? *Omni benedictione celesti & gratia repleamur per Christum Dominum nostrum*, quemadmodum habet canon Missæ. Ut proinde aurea cœli clavis dici possit, qua concessa Pater cœlestis nil jam hominibus obserarum voluerit, sed bonorum omnium fecerit potestatem. *Qui proprio Filio suo (verba sunt Apostoli) non pepercit, sed pro nobis*

nobis omnibus tradidit illum; quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit? (a)

§. II.

*Omni Personarum Conditioni
impetrat.*

Considera, Missæ Sacrificium non modo bona omnia, sed etiam pro omnibus, quantum est ex parte ipsius, eadem impetrare posse. Nam ut Doctor Angelicus sentit (b) *in immolatione hujus Sacramenti effectus est universalis, pro tota Ecclesia tam vivorum; quam mortuorum, quia in ipsa continetur causa universalis Sacramentorum, quæ est Christus.* Primas autem hinc obtinent justi, utpote qui Christo Jesu arctissimo charitatis vinculo seu membra capiti intime conjuncta, ejusdem virtute ac Spiritu animentur. Quos inter etiam veniunt defunctorum manes, piacularibus flammis detenti, quibus Missæ Sacrificium non modo suffragatur tanquam satisfactorium, quo pœnam solvant, sed etiam ran-

(a) *Rom. 8. 32.*

(b) *In cap, 6. Joan. Lect. 6.*

tanquam impetratorium, quo veniam & liberationem obtineant. (a) quemadmodum ex antiqua Sanctæ Ecclesiæ consuetudine colligitur, qua non solum Missam offert pro animabus purgantibus, sed etiam in illa pro earum liberatione orat. Hac eadem vi peccatores videas in salutes solvi lacrymas; pervicacium corda emolliri in pœnitentiæ singultus: imo ipsorum adeo infidelium cæcitati lumen fidei oriri. Atque hæc est, quam nemo sibi defore conqueratur, zeli exercendi peropportuna occasio, cum quis pro reducendis ab hæresi deviis, aut convertendis idololatriis sacro Missæ officio præsentiam vel operam suam commodat. Siquidem divinum hoc opus ea pollet virtute, ut adinstar solis, quo aperte lucis suæ radios diffundere prohibetur, eo se se occulto penetrat influxu, recessusque intimos ac remotissimos pervagetur. Proinde neminem desperatæ adeo mentis perditæque conscientiæ est invenire, cujus occur-

(a) *Suarez sect. 6. Lug. sect. 9. n. 158.*

occurri malis hac via nequeat, vel aliud quantumvis eximium, & singulare commodum procurari. Hac de causa Sacerdotem velut Communem omnium parentem, aut humani generis orbisque totius legatum licet suspicere, qui cum ad aram gradum promovet, salutis commodique nostri transacturus negotia, divinæ Majestatis perat alloquium. Cui hominum felicitati cum vipereum illud devotumque stygi Caput Antichristus invideat, funesto orbem Christianum exterminio daturus, hanc inprimis columnam concutere, hoc opus subvertere, hoc excindere Sacrificium molietur, ea prorsus ratione, qua Holofernes Bethulæ imminens succidit aquæ ductus, ratus, haud faciliore invento cives ad traditionem compelli posse. Et quam perfidus ille stygis emissarius divinum hoc mysterium penitus tollere non possit, sed publicum duntaxat illius usum abrogare; uti tamen sole non sublato quidem sed tamen eclypsin patiente languere universa conspiciuntur, ita rei Divinæ obnubilato fulgore

gore juxta illud Divi Matthæi (a) *multorum Charitas refrigescet*. Utinam intelligerent cæci mortales, quale, quantumque bonum in Missæ Sacrificio latitaret! *Si scires donum Dei!* (b) fieri profecto haud posset, quin omnium corda indefinenter ad Altare velut magnes, ad polum suum converterentur, inde non nisi vi ac impetu abstrahenda.

§. III.

*In quo fundetur hæc vis Im-
petratoria.*

Considera, unde hæc tanta virtus, quæ bona omnia in mortales omnes diffundat, Sacrificio obvenit. Scilicet ex ipsis offerentium meritis, & ipsa eorum intercessione promanat, e quibus primas Christus ipse obrinet; proxima vero est Ecclesia, quæ una cum Sacerdote cæterisque adstantibus subrogati Ministri officio perfungitur. Primo igitur JESU Christi meritis pre-
cibus-

(a) *Matth. 24. 12.*

(b) *Joa. 4. 10.*

cibusque hæc Sacrificii virtus innitur, ut qui sempiternum gerens Sacerdotium, & eximio virtutum omnium splendore collucens, supplicem se Patri æterno sistit. *Apparet vultui Dei pro nobis* (a) Infinitam quandam reverentiam Divinæ majestati exhibet, & triplici potissimum ratione mortalibus Deum conciliat. Primum quidem sanguinis sui voce potenter perorat, & Sacratissima protendit vulnera, quorum vel solus aspectus, quidquid gratiarum est, nobis valeat obrinere. Deinde fufas in cruce, & vita hac mortali preces, uberesque lacrymas exhibet, quæ ad subveniendum humanis calamitatibus paternum pectus emolliant. Demum ceu humani generis Caput petitiones nostras & suo subscribere nomine, & ad Patris alloquium deferre non dedignatur, certo semper subsecuturæ opis argumento. Ecclesia quoque ipsa justorum sanctorumque omnium merita, fidem præterea suam fiduciamque interponit, quæ nulla Ministri indignitate con-

(a) *Hebr. 9. 24.*

confundi possit, aut irritari. *Domine ne respicias peccata mea, sed fidem Ecclesiae tuae:* ita Sacerdos ipse in Canone humillime deprecatur. Denique & qui Missæ Sacrificio præsentem, suam Sacerdoti operam jungunt, quibusque oblatio illa applicatur, conjunctis Deo studiis supplicant, atque pro fidei ac pietatis ratione, qua erga divinum hoc mysterium feruntur, ad publicos privatosque uniuscujusque libellos supplices optatum consequuntur responsum. Quæ causa est, quod fidem hanc & devotionem, velut ad rei summam, & negotii hujus gravitatem plurimum conferrent, Sacerdos in Canone alleget, dicatque: *Quorum* (eorum videlicet, qui offerunt, & pro quibus Sacrificium offertur.) *tibi fides cognita est, & nota devotio.* Ex quibus rei speique nostræ firmitatem licet arguere, ut quæ justorum omnium precibus, quodque id infinities superat, Dei Filii intercessionibus innitantur. Itaque nil prohibet, quo minus de se quisque, quod olim Propheta, dicere possit.

Factus

*Factus est mihi Dominus in refugium,
& Deus meus in adiutorium spei meæ. (a)*

Quid igitur mirum, si Ecclesia, Mater nostra Sanctissima tantum tribuat Missæ Sacrificio, proque certo habeat, inde orbis totius incolumitatem pendere. *Offerimus* (inquit in ejus vicem Sacerdos) *calicem Salutaris, ut pro nostra & totius mundi Salute cum odore Suavitatis ascendat.* Unicum Missæ Sacrificium, si vim ejus incircumscriptam consideres, toti hominum generi salutem, malisque omnibus medelam, afferre possit; ne vero, quantum possit, efficiat, ipsi in causa sumus, qui torpore nostro virtutem ejus obtundimus, immensamque efficaciam nimium, heu, angustis limitibus coarctamus: cum tamen nihil petere, nihil possimus optare, quod non infinitum excedatur victimæ illius pretio, quam in Christi Sacrosancta Humanitate Deo offerimus. Hinc est, quod divus Chrysostronus Angelos hoc præcipuum temporis punctum

(a) *Psal. 93. 22.*

punctum opperiri existimet, quo efficacius pro nobis suas apud omnipotentem preces interponant, cum id cuius beneficio, gratiæ cuilibet obtinendæ opportunissimum esse non ignorent: adeo ut alia occasione perquam difficile sit obtinere, quod hoc maxime tempore, dum Missæ Sacrificium intervenit, impetrare non possumus.

Verba præfati Doct̄oris sunt. *Ip̄smet Angeli huic tempori invigilant, ut majore possint cum efficacia pro nobis intercedere.* (a)

Apertum igitur, nostrisque expositum oculis prostat immensarum opum ærarium; & extrema nihilominus cum egestate luctamur. Nempe hætenus substitimus foris, at non jam sic deinceps: non jam sic. Davidis imitemur exemplum, & unusquisque dicamus: *introibo in potentias Domini.* (b)

CON-

(a) *Hom. 3. de Incompreh. Dei nat.*

(b) *Psal. 70. 16.*

CONSIDERATIO VII.

PRO DIE SABBATHI.

SEPTIMA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.*Sacrificium Missæ est idem
cum Sacrificio crucis.*

§. I.

In quo conveniat.

Considera, ut tremendi Missæ Sacrificii prærogativas uno quasi verbo complectamur, abunde sufficere, si hoc idem esse cum crucis Sacrificio asseveremus. Id Ecclesiæ ipsius clarissima verba innuunt, cum ait: *Quoties hujus hostiæ commemoratio recolitur, toties opus nostræ Redemptionis exercetur.* (a) Exercentur, inquit, opus ipsum, ne quis nudam solum renovari hic cruentæ illius oblationis ac Sacrosancti mysterii memoriam arbitretur. Quod ipsum Sacra Tridentina Syno-

(a) *In Orat. Dom. post Pent.*

Synodus docet. (a) *Una enim eademque est hostia, idem nunc offerens Sacerdotum Ministerio, qui seipsum in cruce obtulit, sola offerendi ratione diversa.* Certe victima, quæ offertur, est eadem, primarius Sacerdos est idem, eadem igitur & oblatio sit, oportet, paucis solummodo, quæ eam comitantur, circumstantiis diversa: eum fere in modum, quo magnus quispiam Rex, dum in acie Victor, proprio & alieno sanguine conspersus, de suis hostibus triumphat, diversus non est a se ipso, inter togæ & pacis otia intra obscuræ domus angustias delitescente. O sancta Fides! O si tandem mentis nostræ tenebras tuæ lucis plenitudine illustres, pectusque accendas! dispiceremus utique sole meridiano clarius, nos cum templum accedimus, Calvariæ montem conscendere, ut manantem e cruce sanguinem pleno sinu excipiamus, eoque animas nostras abluamus. Videremur nobis quasi oculis usurpare, non jam Sacerdotem, sed Christum Jesum ad

(a) *Sess. 22, c. 2.*

aram facere, admiranda illa sacrorum verborum enunciatione non universam modo caelorum curiam in extaticum stuporem trahere, sed & ipsum inferorum barathrum tremore concutere. Et qui tunc fieri posset, ut quis voluntariis mentis evagationibus, ne dicam, incontinentis linguæ, obtutus parum honesti, corporis immodesti excessibus, aliisque tremendi hujus mysterii profanationibus, ut fieri hodie ingemiscimus, locum concederet? Ingrati orbis Dei Filio semper insultantis portentum! Itane vero Redemptoris tui cruentam mortem, ita funeris, quo ipse revixisti, memoriam prosequeris?

§. II.

In quo differat.

Considera, Sacrificium Missæ, etsi, ut diximus, idem sit cum illo crucis, in aliquibus tamen ab eodem discrepare, idque nostro maximo commodo. Primo alius est offerendi modus. Amor quidem ille infinitus,

rus, quo divinus Filius Patrem suum, quo nos omnes, ut ut vilissimas creaturas prosequitur;] susceptum item Sacerdotii munus exigere videbantur, ut ad mundi usque interitum pro supremæ Majestatis obsequio nostraque utilitate in cruce suffixus permaneret: At vero cum debita Augustissimo Christi corpori gloria aliud postularer, orbemque dedeceret, horrendo adeo Deicidio per tot Sæcula funestari, miro prorsus inauditoque invento effecit, ut & cruentæ Passionis scena morsque atrocissima citra ullam crudelitatem in dies mystice innovaretur, & nulla sanguinis profusione litantium manus fœdarentur. Atque hac demum ratione perpetua factus est victima, quæ non in veteribus solum Sacrificiis ab ipso mundi exordio immolata fuit, juxta illud (a) *Agnus, qui occisus est ab origine mundi.* Sed & subsequitur temporibus usque ad mundi exitum in nostris altaribus immolabitur.

Deinde

(a) *Apoc. 13. 8.*

Deinde incruentum hoc a cruento sacrificio differt quoad effectum. Siquidem Jesu Christi Passio bonorum omnium causa extitit universalis, eaque velut in immensum cumulum congegessit; at divinum hoc mysterium est eorundem bonorum applicatio. Crucis Sacrificium capaces efficit redemptionis; Missæ vero mysterium in ejusdem nos possessionem immittit. Illud in Redemptoris nostri merita jus quoddam ac dominium; hoc eorundem usum confert. Denique etsi una eademque sit crucis & altaris hostia, parisque, hoc est, infinitæ utrobique sanctitatis, hic tamen modo longe magis obtupescendo existit: namque divinissimum illud corpus ad instar Spiritus aut animæ humano in corpore detentæ, totum hostiam totam partesque ejus singulas minutissimas itidem totum, integrumque occupat: præterquam quod jam immortalitate donatum iis gaudeat prærogativis, quibus rediviva, cæloque illata corpora condecorantur. Quare quo admirabilior est
immor-

immortalis cœloque recepti demissio, eo etiam amplius honoris, gratique obsequii in Augustissimam Triadem transfundit. Quo fit, ut divinum Missæ Sacrificium, cum unâ etiam præ-
 reritarum in monte Calvariæ humili-
 tionum memoriam refricet, Arche-
 typon simul & Ectypon, æternumque
 immortalis gloriæ trophæum dici pos-
 sit, quod Christus post debellatam atro-
 cium inimicorum, mortis scilicet, dæ-
 monis ac peccati phalangem longæ
 posteritati consignandum victrici ma-
 nu ingentique opere erexit. Justo
 igitur horrore contremiscat, necesse
 est, infernale Chaos, quoties ad tre-
 mendi Sacrificii confectioem altum
 sibi renovari vulnus sentit, & accep-
 tæ cladis cogitur reminisci. E diverso
 Angelicarum mentium chori Christo
 triumphatori maximo partam victo-
 riam jure meritissimo gratulantur. Imo
 Christus ipse, qui cum viveret, fre-
 quentem adeo passionis suæ mentio-
 nem fecerat, immenso gaudio exul-
 tat, quod eam modo nunquam satis
 admirando ubique gentium recoli, in-

E

NOVA-

novarique in dies conspiciat. Nunc apud te ipsum statue, quid agere, quid cogitare oporteat hominem, cuius causa omnipotens tantum opus, tantamque rerum divinarum Majestatem intendit.

§. III.

In quo antecellat.

Considera, cruentum crucis Sacrificium ab incruento Missæ Sacrificio ex parte etiam superari. Et primo quidem, si temporis ac loci ratio habeatur: quippe semel duntaxat in vertice Golgothæ immolatum fuisse, tresque non amplius horas (totidem enim ex infami ligno Redemptor noster pependit) oblationem illam tenuisse legimus; cum interim in Missæ Sacrificio ubique gentium, horisque diei singulis per omnem, quam late patet, orbem immoletur: & si minus patibulo, certe panis vini que speciebus velut affixus, Sacerdotis manu attollitur, mediator perpetuus Deum inter & homines.

Præterea excellit etiam Sacrificium Missæ Ministrorum Sanctitate. Ad Sacrifi-

crificium Crucis concurrerunt immanissimi carnifices per peccatum omnium maximum, scilicet Deicidium: Ad Sacrificium Missæ concurrunt Sacerdotes, ipsaque Ecclesia per exercitium præcipuarum virtutum, Fidei, Humilitatis, Spei, Charitatis, Religionis. Adde, quod magna spectantium turba in monte Calvariæ novis sese novisque sceleribus obstrinxerit, cum eorum non pauci morientem pro se Dominum blasphemo ore prosciderint, multi opprobriorum plaustris onerarint, plerique, omnes vel averfati sint, vel quis esset, suo scelere ignorarint. At vero incruento Sacrificio adstantium plurimè aut deponendis criminibus, aut expungendis, quæ apud divinam Justitiam contraxerant, debitis utuntur: neque ullus est, qui latentem sub Eucharistiæ velamine Jesu Christi divinitatem non revereatur, non adoret. Ubi vides, Sacrificium Missæ alterum illud crucis suo modo perficere, eo quod Dominus ac Redemptor noster illius institutione sublatum voluerit, quidquid huic hominum perversitas impietatis insperferat,

rat, præclarissimis virtutibus in scele-
rum locum suffectis. Hinc fit, ut cum
litari sibi hanc hostiam conspicit divi-
nissima Trias, juxta sapientis effatum
(a) *Gaudio ejus non miscebitur extraneus.*
Liquidissimo, quod nullius culpæ inter-
turber admixtio, gaudio perfundatur.
Porro divinis hisce consiliis e diametro
adversantur, qui cum tremenda hæc
Myteria vel peragunt ipsi, vel peragi
adspiciunt, peccatorum inquinari for-
dibus, vel sacrilegiis pollui, vel mille
incompositæ mentis excessibus sese ob-
stringere non verentur. Quod si nullo
non tempore, nullo non loco peccatum
fit detestandum, quis unquam satis ex-
plicare potest, quam abominandum sit
illud, quod in opere tam Divino, quale
est Missæ Sacrificium, perpetratur?
Divino inquam, *opere*; liquidem soli
Deo potest offerri. Maledictus itaque,
qui Divino huic operi nefanda immisce-
re non veretur. *Maledictus, qui facit
opus Dei fraudulenter.* (b)

PARS

(a) *Prov. 14. 10.*

(b) *Jerem. 48. 10.*

PARS SECUNDA

Proponitur Praxis devote audiendi Sacrum.

Parca est subtrus exspectantibus palma, si quam in se ascendentibus pollicetur, fructuum copiam consideres. Hinc sacra in canticis (a) sponsa, cum alias satis sibi fieri posse desperaret, *ascendam, inquit, in palmam, & apprehendam fructus ejus.* Porro non aliud per hanc palmam, quam salutare crucis lignum (b) atque adeo Missæ etiam Sacrificium intelligitur, quod cum illius victima reapse convenire jamjam perspeximus. Tunc vero in eam demum enitimur, densos fructus decerpuri, quando anima nostra ad radicem hujus arboris confidet, excellentias fructuum considerat, modumque ac rationem hosce fructus parti-

(a) *Cant. 8.*

(b) *Cornel. à Lapid. hic.*

participandi in praxin redigit. Nam licet horum fructuum aliqui sponte sua in sinum nostrum illabantur, rari tamen sunt in comparatione eorum, qui per attentam cooperationem, & singularem devotionem colliguntur, sponsæ scilicet exemplo, dum dixit, *apprehendam &c.* Quo ergo propius ad hanc praxin deferamur, id inprimis præsupponendum occurrit, Missæ Sacrificium, ni vacuum esse velis, non præsentiam duntaxat hominis, sed vel maxime factam ab eo una cum Sacerdote sui oblationem exigere. Quod factitandum non uno sacri Canonis loco Ecclesia commonet, cum eas Sacerdoti verborum formulas suggerat, quibus ille universæ concionis interpretem agere, communique omnium ore se Dominum deprecari demonstrat. Cum enim Sacrificia sint primum Religionis debitum, supremusque, quem Deo deferimus, cultus; æquum minime videbatur, quemquam eximi ab hoc tributo, si non per manus proprias, saltem per alienas præstando. Optima proinde Missæ Sacrificium
auf-

aufcultrandi ratio fuerit, Sacerdoti se animo, virtutumque actibus, quantum res patitur, accommodare, eumque vel maxime in rectissima mentis intentione sequi, quam ille dum re divina fungitur, & sibi præfigere, & observare identidem debet. Porro Missam in quinque omnino partes commoda partitione dividimus, quarum prima Præparatio; Instructio, Oblatio, Communio, Gratiarum actio reliquæ nuncupentur. Quare his omnino passibus optimum fuerit Sacerdotem comitari, quo & devote & utiliter Divino huic interesse Sacrificio valeamus.

Quid in Prima Sacrificii Parte, seu Præparatione agendum?

Idem scilicet agemus, quod Sacerdos, qui ut primum ad aram accersit, animo sese demittit: Deum nostrarum veniam rogat, Spiritus Sancti consilium secutus, cum ait: *justus prior accusator est sui*: (a) cumque totius humani generis personam referat, etiam pro

(a) *Proverb. 18.*

pro omnium delictis Deum deprecatur. Et hæc pars prima est; atque Præparatio dicitur. Tu quoque cum Sacerdote hinc precum tuarum ducas initium, animo ad compunctionem, peccatorumque tuorum detestationem composito. Quem in finem ea oratio, quæ *confiteor* dicitur, inducta est, quod si vero eam minus assequi valeas, aut fervare non lubeat, sequentem substituo, eliciendo cordis dolori peropportunam.

Actus Contritionis.

Quis unquam credidisset, vilissimum terræ vermiculum eo audaciæ processurum, ut Deum omnipotentem, qualem te esse confiteor, Deus meus! sperneret, dereliqueret? & tamen te ego toties peccatis meis contempsi, & quod plus est, ea remeritate ac imprudentia te contempsi, ac si tuis in me oculis nunquam esses intentus, nec reum momento quovis æternum plerere potuisses. Ah! peccavi, fateor, peccavi coram te, & in totius cælestis Curiaë conspectu inique egi. Te ego
in

in Sanctorum omnium oculis offendi, qui tibi tanta semper constantia & inconcussa fide servierunt. Coram sacratissima Virgine Maria ego deliqui, cujus diviniſſimum Filium rursus Crucifixi. Coram caelestis aulae Principibus Michaelē Archangelo, Joanne Baptista, Petro ac Paulo te offendi, qui tamen, ut tuæ sanctissimæ voluntati obtemperarem, tot mihi sanctissimis exemplis præluxerunt. Agnosco igitur me peccatis iisque gravissimis plenum, quæ ego super omnia alia mala detestor; & ideo detestor, quia sunt contra te, tibi que super omnia alia bona amato displicent. Ah! quam vellem ex animo, ea me nunquam commisisse, nunquam me tibi tanta injuria displicuisse. Jam vero, bone Deus, cui nihil est impossibile, jam brachii tui potentiam ostende: dele iniquitates maximas, peccatorisque hujus infelicis salutem effice. Da mihi gratiam nunquam amplius te offendendi, tantum te deinceps amandi, quantum te omnibus retro temporibus offendi: hanc mihi gratiam à te
 imp-

impetrare velint ipsa inprimis Virgo sanctissima, omniumque Advocata Maria, & electi mei Patroni omnes, ut eorum exempla secutus, deinceps in præceptis tuis ambulem, & tuo cum illis consortio æternum perfrui merear. Amen.

Quid in secunda Sacrificii Parte, quæ instructio dicitur agendum?

Post peractam hujusmodi confessionem à gradu infimo aram propius accedit Sacerdos: & quæ hinc ad Offertorium usque peraguntur, Instructio dicitur; eo quod hic fidei nostræ instruamur doctrina, quæ cum in Prophetarum, & Apostolorum sententiis, tum in ipso Dei Filii Evangelio continetur. Si igitur tibi Sacerdotis verba percipere, & assequi mente concessum est; satis amplum eliciendis variis animi affectibus, perdiscendisque, ac ruminandis æternarum veritatum dogmatibus campum nactus es. Secus vero si accidar, utilissime te impendes ponderandæ considerationum alicui, quas in prima
Libelli

Libelli hujus parte super Missæ Sacrificii prærogativis sumus complexi. In hunc enim finem per singulos hebdomadæ dies singulas distribuimus.

Quid in tertia Sacrificii Parte seu Oblatione agendum?

Instructionem continuo sequitur Oblatio; arque hæc Fidelium Missa dicebatur, quod Cathecumenis dimissis, ij duntaxat interessent. Hæc initium ducit à panis, viniq[ue] oblatione, & ipsa eorum consecratione, in qua divini Sacrificii essentia consistit, terminatur. Ab hoc igitur temporis puncto, Offertorio scilicet ad ea usque verba, *Agnus Dei*, ubi Sacerdos sumendis sacris speciebus magis se magisque disponit, eundem sequi poteris, & Sacrificium hoc ad eos, quos supra diximus, a Christo intentos, quosque & Ecclesia quadruplici, quæ à Sacerdote distinctius fieri solet, Oblatione denotat, fines itidem offerre. Nam ad ea verba, *Suscipe sancte Pater, &c.* illud specialiter offert pro peccatorum remissione; ad illa vero: *Suscipe*

cipe sancta Trinitas, &c. in gratiarum actionem pro beneficiis; cum dicit: *Te igitur Clementissime Pater, &c.* pro bonis quibuscunque impetrandis: ac denique cum paulo ante consecrationem dicit: *Hanc igitur oblationem*, in summum Dei honorem, ac cultum tanquam holocaustum. Arque hujusmodi incensis animi affectibus, virtutumque exercitio, usque dum ad orationis Dominicæ: *Pater noster &c.* recitationem deveniat, Sacerdos immoratur. Cujus proinde & ipse tenebis vestigia eo fere (citra anxietatem animi, & pietatis perturbationem) quem subnectimus, modo. Quod si elevatione Hostiæ aut Calicis interpellari orationem contingat, id ne utiquam pietatis sensum imminuet; quin excitabit magis, & accendet.

*Oblatio Missæ tanquam Sacrificii
Propitiatorii pro peccatis.*

Qua tandem fronte, Magne Deus!
tuum ego subire conspectum
præsumerem, nisi tuam deprecaturus
clementiam accederem? En me igitur
ante

ante tuos prostratum pedes peccatorum meorum pondere depressum: en confitentem reum, æterne Judex, quia iniquitates meæ multiplicatæ sunt supra numerum, ad quas supportandas non nisi infinita patientia sufficit: sed modicam, Domine, adhuc *patientiam habe in me*; & modum, quo *omnia reddam tibi*, me demum adinvenisse existimo; Filius enim tuus unigenitus suorum mihi meritorum thesauros, sanguinis sui pretium offert, quo meis me exsolvam debitis: quasi mortem in hac denuo ara paratus est oppetere, ut ego per ipsum vivam. Hanc igitur necis victimam, hæc merita divinæ Justitiæ pro totius mundi, meisque, quibus vel maxime premo, peccatis offero. Pœnitet me ex toto corde: de iis doleo, eaque detestor: odi; quia scilicet tu illa odisti, & infinitum averfariis. Utinam, O me fœdissimum! utinam tibi semper fidelis extitisssem! te semper amasssem! tuis semper obtemperasssem mandatis! verum quandoquidem ab iis tam turpiter defeci; quandoquidem tantam
tibi

tibi injuriam irrogavi; quanta fuit, fordidam perversamque meam rectissimæ divinæque tuæ voluntati antetulisse: aspice æterne Pater, ut pro me tibi honorem reddat Redemptor meus, qui tam perfecte tibi obedit, & nunc denuo tui amore obedit voci Sacerdotis, ut seipsum immolet in satisfactionem pro injuriis, quas divinæ Majestati tuæ nos creaturæ vilissimæ intulimus.

Hac ego oblatione confisus non modo delictorum veniam, sed & efficacia spero, petoque auxilia, ne amplius tam bonum, benignumque Dominum offendam, qui cum ipse sit læsus, ipse sit, qui ad iracundiam à me provocatus, tamen ex Filii sui visceribus pretium eruit, quo ei satisfaciam. Tuam gratiam pro cæteris quoque peccatoribus omnibus peto suppliciter, ut & ipsi tandem aliquando agnoscant, quam malum, & amarum sit, te dereliquisse fontem aquæ vivæ, & victi amore tuo ad te revertantur, nunquam amplius recessuri. Amen.

Oblatio

Oblatio Missæ tanquam Hostiæ Pacificæ pro Gratiarum actione.

O Deus, ac Dominus meus, bonorum omnium fons inexhaustus & indeficiens! quis unquam valeat *comprehendere, quæ sit tuæ in nos beneficentiæ latitudo, & longitudo, & sublimitas, & profundum.* (a) Si enim nec minimum beneficiorum tuorum digne possumus æstimare; quomodo gratiarum omnium cumulum, quibus nos undique obruis, pro merito extollemus; Sed gaudeo ex animo, quod cæteris donis tuis aliud insuper addideris longe maximum, hostiam videlicet pacificam, qua tibi pro munerum tuorum dignitate & numero gratias referremus. Nimis igitur erga tantam liberalitatem ingratus essem, si hujus Sacrificii oblationem negligerem. Proinde en tibi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, en tibi Redemptoris mei merita universa, & divinissimi ejus sanguinis pretium omne, ~~quæ~~ per manum Sacerdo-

(a) *Ephes.* 3. 18.

cerdotis offero in gratiarum actionem ac compensationem pro beneficiis omnibus jam collatis, ac tota æternitate conferendis.

Præsertim vero tibi gratias ago pro immensis thesauris ac divitiis in Sacratissima Christi humanitate repositis, proque eodem nobis in Redemptorem, Magistrum, Exemplum, & advocatum concesso.

Gratias quoque ago pro innumerabilibus donis Sacratissimæ Virgini Mariæ communicatis; pro eo, quod eam Filii tui, nostramque omnium Matrem constitueris: gratias pro gratiis universis, quas Angelis, & Electis omnibus, ac præsertim Angelo tutelari, Patronisque meis concessisti: gratias tibi etiam ago pro beneficiis omnibus in reprobos effusis, iis maxime, quæ, ut pro iis tibi grati essent, illi agnoverunt nunquam, aut modo non agnoscunt.

Denique gratias ago pro immensa

tua

tua erga me bonitate, qua tuam in me creando potentiam, in conservando, defendendo, vocandoque ad fidem providentiam, & tantam in me ad poenitentiam post lapsum exspectando patientiam demonstrasti. Gratiarum ago, quod me in Sacramentis justificare, tot gratiarum auxiliis in viam salutis aeternae deducere, omniaque hæc tanta beneficia, aliaque longe maxima tua scilicet in creaturam vilissimam propensione ac amore quodammodo sigillare dignatus sis. Pro his igitur aliisque innumeris, quas ego nec agnoscere, nec æstimare valeo, gratias sacrificium hoc divinissimum accipe, æterne Deus, in eoque plenam pro insufficientia, omnique mea ingratitude satisfactionem ac compensationem, quæ tibi in momenta singula, omnemque æternitatem debetur, ratam acceptamque habeas. Etenim *ab æterno in æternum misericordia tua.* Amen.

*Oblatio Missæ tanquam Sacrificiij
Impetratorij*

Si necessitatum mearum nullus est numerus; nec tuæ, Pater misericor-

F

COR.

cordiarum, bonitatis ullus est terminus. Vere enim misericordiarum es dives, ut qui nobis filium tuum unigenitum in amoris pignus reliqueris, eumque pro cujusvis gratiæ impetratione in Sacrificio mediatorem constitueris. Atque hic est ille Dominus meus Jesus Christus, quem tibi jam sisto, tibi pro bonis omnibus obtinendis repræsentato. Reminiscere, Pater cælestis, necdum Filii tui dolores ac mortem pro meritis fuisse compensatam; ac proinde immensum etiamnum superesse, quod ex ejus thesauris in me, ut ut indignissimum, possis effundere. Fac igitur, ut superabundare videantur fructus amarissimæ passionis ejus, quam tibi per Sacerdotis manus denuo offero pro mea, totiusque mundi salute: quomodo negare amplius poteris, quod alias pridem concessisti? cum Filium tuum dedisti, jam *omnia cum illo nobis donasti*. Quod si hoc non sufficeret, ut a te audiamur, is ipse, ut precibus nostris annueres, jam olim instituit, instatque etiamnum hoc super altare

rare immolatus. Quare si meas, etiam illius preces exaudis, & cum tuam mihi misericordiam exhibes, erga ipsum exerces justitiam. Atque hac ego fidei veritate confisus, Pater cœlestis, meas tibi, totiusque humani generis indigentias derego, privatas juxta ac publicas, tam corporis quam animi necessitates omnes expono, rotoque præcordiorum affectu rogo, ut iis opem ac medelam afferre digneris. Miserere, Domine, tot infidelium ac hæreticorum, tot in peccato mortali degentium, justorumque tam repide tibi fervientium. Da innocentibus lumen, quo hanc suæ felicitatis dignitatem agnoscant, & tueantur: da cum tentatione luctantibus robur, quo viriliter hostium insultibus obstent: da à lapsu surgentibus firmitatem, qua damnata veteris vitæ consuetudine in bono persistant: omnibus denique tibi fervientibus charitatis ardorem concede, quo majori nominis tui gloriæ intenti, te impensius semper amare pergant. Memento etiam omnium pauperum, ægre decumbentium, om-

num cum morte, & pro felici æternitate luctantium, captivorum quoque, & omnium in quacunque necessitate gementium, quos, rogo, tu erigere velis auxilio, & solatio delinire: quos omnes tanquam proximos meos, omnipotenti virtute ad imaginem tuam creatos, torque doloribus ac pretioso sanguine Filii tui reparatos diligo, atque intimo cordis affectu complector. Ecclesiam tuam, Domine, sanctificare digneris: Filii tui in terris Vicarium Spiritus sancti afflatu gubernas; Episcopos, ac Sacerdotes dirige: conserva inter christianos Principes pacem: benefac omnibus nos odio habentibus: tuere fidelium omnium gregem: & tuæ pietatis clementiam in animas quoque piacularibus flammis derentas effunde: super omnia autem miserere animæ meæ pauperulæ, quam tibi ceu meo, & Domini mei Jesu Christi, Patri in manus consigno: aufer ab ea, quidquid tibi displicet: Da mihi fidei, spei, charitatisque augmentum, & ut te, meque ipsum noverim, concede. Ex-
cita

cita in corde meo magnum veræ contritionis affectum; nequè unquam permittas, ut te amplius ullo peccato offendam; sed potius gratia tua efficias, ut semper in præceptis tuis ambulem, & ad te denique tota æternitate amandum, fruendumquè pertingam. Amen.

Hac triplici oblatione facile tempus illud infumptum iri existimo, quod ab offertorio ad hostiæ & calicis elevationem intercedit: quare pro hac quoque geminas precatiunculas subnectimus, ad quartam subinoblationis tanquam holocausti speciem processuri, quæ summam æterni Numinis gloriam sibi habet præfixam.

Ad Elevationem Hostiæ.

Oratio.

Ave Hostia sacrosancta, Tu es Filius Dei vivi, sub hoc panis velamine absconditus. Adoro te proinde cum omnibus te adorantibus, & una omnium te non agnoscentium loco adoro

adoro. Esto mihi propitius in hora mortis, & hanc per infinita merita tua gratiam concede, ut te aliquando revelata facie videre, & contemplari æternum possim in cœlo. Amen.

Ad Elevationem Calicis.

Ave sanguis divinissime, Redemptionis nostræ pretium, vulnerum nostrorum pharmacum, & animarum thesaure. Adoro te toto cordis affectu, illique ipsi pro mea & totius mundi salute offero, e cujus vulneribus tanto amoris excessu pro nobis profluxisti. Domine Jesu tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redemisti. Amen.

Oblatio Missæ tanquam Holocausti pro summa Divinæ Majestatis Gloria.

O Deus unus, ac Trinus, Dominus incomprehensibilis magnitudinis, sanctus, sanctus, sanctus, & infinito honore dignissimus! nimium egena, depressaque est humana conditio, quam ut honorem tibi debitum valeat exhibere. Sed millies sit Dominus meus
Jesús

Jesus benedictus, qui se nobis in Missæ Sacrificio victimam reliquit, qua tibi par Majestati tuæ obsequium, teque omni ex parte dignissimum cultum deferre possimus. Huic igitur Redemptori meo me conjungo, Pater cœlestis, teque cum meo, tum creaturarum omnium nomine totis animæ viribus adoro: & licet creaturarum ego minima, & vilissima sim, hoc tamen corporis & sanguinis Jesu Christi Sacrificium cum infinitis ejus meritis, humiliationibus, patientia, cæterisque divinis ejus virtutibus offero in contestationem supremi domini, quod tibi in nos ceu primo rerum omnium principio, ac fini ultimo debetur. Vellem te ab omnium gentium populis adorari: vellem, tibi omnes perfecte obtemperarent; omnes, se tibi subesse, in omnibus a te pendere agnoscerent, & gloriantur. Verum cum id fieri nequeat, divinissimum, quod tibi jam offero, Sacrificium meas & mortalium omnium negligentias suppleat. Hoc compenset omnes irreverentias, blasphemias

mias atque contemptus, quibus sanctissimum nomen tuum non solum in terra, sed in toto inferno proscinditur. Et hæc demum victima, hoc holocaustum eam Domino meo Jesu Christo gloriam reddat, qua, ut ad mortem crucis obediens fieret, & sub hoc Eucharistiæ velamine ad finem mundi usque latitaret, se ultro abdicavit. Amen.

Quid in Quarta Sacrificii Parte seu

Communione agendum?

Ad illa verba, *Agnus Dei*, propius se disponere incipit sacerdos ad sacram Communionem, majorique proinde (ut res postulat) spiritus fervore incalescit. Et hic ejus tibi legenda sunt vestigia, si quidem ex sacrificio uberiora gratiarum fluentia in te velis derivare. Porro cum sumendi semper Dominici Corporis potestas non detur, resarcire alia via (spirituali scilicet communionem) hujus defectum poteris. Hæc communicatio spiritualis, tam utilis animæ, consistit,

fistit, ut ex sacrosancta Tridentina Synodo colligitur, (a) in ferventi exercitio illarum virtutum, quibus sine reali susceptione Sacramenti percipiuntur fructus Sacramenti, hoc est, unio cum Christo, velut amplectendo illum ferventibus desideriis, & obtinendo bona illa, quæ afferre solet animæ, quando realiter præsens illam visitat.

Ejusmodi autem virtutum actus præcipue sunt actus fidei, humilitatis, spei, charitatis; qui etiam, cum reapse ad Deum Eucharisticum accedis, exornando animæ domicilio, ut digne in se sponsum accipiat, quadrant quam optime. Quo vero rei tantopere salutaris expeditior usus evadat, pectusque novis semper, novisque flammis inardescat, perbreve, eamque in dies singulos hebdomadæ accommodaram praxin subjicimus. Ut enim diversa est in anima diviniorepuli virtus, ita Christum alia, aliaque indutum persona (id quod ex septem orationis Dominicæ petitionibus haud obscuro

(a) Sess. 13. c. 8.

obscure eruitur) & concipere, & al-
loqui licet.

Prima petitio ceu sanctitatis om-
nis authorem exhibet. Secunda Re-
gis in eo dignitatem; Tertia sponsi
amorem proponit. Quarta Pastoris
Divini sollicitudinem; Quinta vero
judicis demonstrat elementiam. Ex
sexta tandem, & septima cum Re-
demptoris benignitas, tum Medici
pietas elucescit.

Communio Spiritualis.

PRO DIE SOLIS.

*Adspiratio ad Jesum omnis Sanctitatis
Authorem.*

O Deus infinitæ Sanctitatis, qui, ut
Sanctitatem tuam nobis miseris
creaturis communicares, olim te no-
bis in exemplum proposuisti, nunc
vero etiam in cibum nobis concedis;
quomodo tot sordibus, quot mea
scaret inquinata anima, attollere ad te
oculos audeat? mererer, fateor, ut
perfectiones tuæ omnes, quas toties
per-

perversæ vitæ meæ licentia irritavi, jam tandem in me armatæ confurgerent. At quam facile tibi, qui ipsa bonitas es, accider, malitiæ meæ castrum expugnare, efficereque; ut tam prope in posterum tua sequar vestigia, quam hæcenus a te procul aberrasse convincor. Neque in hanc rem aliud opus est, dulcissime Jesu! quam ut vel unico me oculorum tuorum obtutu digneris. Tantillumne igitur negabis supplici, cum interim in ara ultimam divinissimi sanguinis stillam offerre pro ingrato non dubites? Ah! veni, dilecte animæ meæ, & hoc miserum cor, si minus corporis tui præsentia, certe virtutibus & gratiæ tuæ donis invise: ipse, quæ mihi suggeris, desideria comple, ipse exaudi. Reminiscere Domine, te non aliam ob causam te nobis in sacrificium obtulisse, quam ut eo tuam in humanum genus sanctitatem transfunderes. Amplius ergo lava animam meam, & super nivem dealba, ut, quod mundis corde pollicitus es, videre te in sæcula merear. Amen.

Com-

Communio Spiritualis.

PRO DIE LUNÆ.

Aspiratio ad Jesum tanquam Regem.

O Rex animæ meæ! qui eo demissio-
nis excessu, quo Passionis tuæ tem-
pore pro joculari etiam rege derideri
voluisti, minime contentus, jam nunc
Majestatem tuam ad panis usque vili-
tatem depressisti; indignus sum, fa-
teor, & omni ex parte indignissimus,
qui te toties in cor meum recipiam.
Quid enim hic nisi vilissimum incul-
tissimi homuncionis tugurium subi-
res, qui nulla tantum hospitem hono-
ris significatione possit excipere? At
patere saltem, Rex divinissime, te
summum bonum meum suspirem, ad
te Dominum meum semper amabilem,
semper benignum, in me semper pro-
fusum anhelem. Jube proinde, im-
pera; & ad nutum tibi obtemperare
semper raram, fixumque est. In me
quis sis, in me gloriæ tuæ magnitudi-
nem demonstra. Fac me æternum ti-
bi incorrupta fide servire, ne unquam
Com
foedi-

fœdifragus tuæ amplius refrager vo-
 luntati. *Domine mi, qui Rex noster es
 solus, adjuva me solitarium, & cujus
 præter te non est auxiliator alius.* (a)
 Qui terræ molem tribus digitis im-
 moram sustines, quam facile tibi ac-
 cidet, etiam animæ meæ inconstantiam
 in bono firmare. Cumque tibi cor-
 diam humanorum dominium soli re-
 servaris, id tandem in meum poten-
 ter exerce, ne tuo amplius adverfe-
 tur imperio, sed angelorum te sem-
 per ambientium exemplo ad mortem
 usque nutui tuo obtemperare addif-
 cat. Cœlestis aulæ Principes, mei,
 vestrique regis obsequiis modo in-
 renti, ah! pro me intercedite: hæreat
 semper cordi meo insculpta divinæ
 legis memoria: adveniat regnum ip-
 sius in me, ut cui fidam amando hic
 vobiscum serviero servitutum, eo-
 dem, cum hinc migravero, in ves-
 tro consortio æternum perfrui me-
 rear. Amen.

Com-

(a) *Esther. 14. 3.*

Communio Spiritualis.

PRO DIE MARTIS.

Aspiratio ad Jesum tanquam Sponsum.

O Deus puritatis amator, coram quo & cœli immundi sunt, itane vero tui ego meique oblitus frontem obduxerim, ut te, qui pasceris inter lilia, contaminato peccatorum sordibus animo accedere non erubescam? avertant superi, ut ego tantum nefas... quin erubesco, vereorque nimis, sponse animæ meæ, tuum subire conspectum: sed a longe tantum elevans oculos ex abyssu miseriarum mearum, ingemisco: si immundus ego sum, tu potes me mundare. Si anima mea datam tibi violavit fidem, tam perfecte eandem ad te convertere potes, ut te tantundem imposte- rum diligit, quantum hæctenus pro- dendo contempsit. Neque enim ejus crimina efficere poterunt, ut sponsus sponsam repudies, quæ acceptæ in baptismi lavacro gratiæ dotem male quidem dilapidavit, at nunquam, quæ
eam

eam complectaris denuo, misericordiae tuae immensam abyssum exhausti. Et ecce! apertam scaturiginem e divinissimo sacramento promanare conspicio, in qua sitis suae ardorem cor meum deponere concupiscit. Eja igitur amabilissime Domine, dilecte votorum meorum, summum & unicum Bonum meum! Eja gratiarum tuarum thesauros protrahe, quos in egenum liberali manu diffundas: respice in me oculis misericordiae tuae: ad cor meum loquere, & *sonet vox tua in auribus meis.* Quod maximum erat, pridem in cruce confectum est; jam reliquum perfice, & coepit feliciter, productoque in hunc diem salutis meae operi ultimam manum impone. Ecce enim ad te revertor, sponse divinissime, poenitentiae lacrymis superfusus, quibus ego praeterita fractae fidei desleo crimina: suscipe contritum, rescissumque meo scelere pacis foedus innova, quod tibi denuo in fide & charitate desponsata anima mea nunquam amplius rescindat. Amen.

Com-

Communio Spiritualis.

PRO DIE MERCURII.

Aspiratio ad Jesum tanquam Pastorem.

O Pastor animarum nostrarum, qui solus es Pastor bonus, quia solus es verus Deus! nonne pietatis immensæ excessus exitisset, si vel semel e cœlesti illo viridiario ad requirendas, quæ perierunt, oviculas suumque ad ovile reducendas in vastum hoc mundi desertum concessisses? & ramentum in dies singulos toties te in sacrificio ad nos demittis; & quo susceptas pastoris partes quam exactissime compleas, tuo etiam sacratissimo corpore famelicos pascere, potareque divino cruore sitientes non dedignaris. Quare tantam in nos charitatem, qui solus digne id potest, amor tuus extollat, eaque quæ semper nostris commodis invigilat, providentia, debitas tibi grates persolvat. O si & ego, quo par pari redderem, infinitum erga te amorem possem concipere! at si licet creaturarum postrema,
 Com. hoc

hoc tamen amoris incendio cupio exardescere, ut in vitæ pascuis, quæ nobis Caro tua sacratissima in altari aperit, merear collocari.

Quod si hoc mihi non concedatur, saltem ne omni me exclusum velis refectione: sed gratia tua famelicum refice, ut ut Altaris Mysteria non accedentem. Tu solus es igitur, amabilissime, dulcissime, dirissime Jesu bonorum omnium scaturigo, tu solus es, quem desiderat, quem affectat cor meum. Ne jam te insequentem, te anhelantem repellas, Pastor divinissime! quem tam sollicitè, tam opereose inquisivisti, quem a te longe noveras discessisse. Bonus Pastor ponit animam suam pro ovibus suis, quod a te pridem factum in Cruce orbis obstupuit. Fac me tandem sacrificiū hujus participem: tu, ne errem, ne à semita declinem, dirige, & deflectentem in viam mandatorum tuorum reduce. Amorem tuum mihi dona, & dives sum satis, nec aliud ultra posco, quam ut eum æternum conservem. Am.

G

Com,

Communio Spiritualis.

PRO DIE JOVIS.

Aspiratio ad Jesum tanquam ad Judicem.

O tremendæ Majestatis Dominus, qui quanto nos ob delicta nostra jure condemnas, tanta etiam pietatis tuæ clementia ab interitu vindicas; ubi me abscondam a vultu iræ tuæ, si pro justitiæ rigore ad judicandum veneris? Lateas licet sub Eucharistici Panis velamine, iniquitatum tamen mearum seu pondus seu numerus te latere non potest. Quo me vertam igitur, ad quem contugiam, salutem quæsiturus, nisi ad te Domine, qui solus omne delictum potes dimittere? Memento itaque, te necdum judicem agere, sed etiamnum mei apud Patrem Advocati partes sustinere. Eja igitur tuorum vulnerum cicatrices Patris conspectui exhibe; ad has enim appello, ad has provoco, quæ si meam causam egerint, ea nunquam cadendi certus sum. *Non sis tu mihi formidini, spes mea tu in die afflictionis.* (a) O Jesu mi, Redemprionis meæ

(a) *Jerem. 17. v. 17.*

meæ pignus, cujus vel solum nomen mihi salutis est tessera, esto mihi Jesus, & salva me; si tu enim pro me, quis contra me? quantum ego te suscipere, te in cor meum introducere cuperem, ut merita tua me redderent innocentem! Sed ad te accedere, ut multorum scelerum conscius, reformido; neque aliud jam superest, quam ut eos in me misericordiæ tuæ effectus sentire cupiam, quos ipse in me præsens effecisses. Veni benignissime Jesu, veni, & tuæ me lucis ac amoris plenitudine reple, ut omni extrinecto reatu, qui in te sperat, in te confidit, reus salutem consequatur. Amen.

Communio Spiritualis.

PRO DIE VENERIS.

Aspiratio ad Jesum tanquam Redemptorem.

O amabilissime Redemptor meus! quanto charitatis excessu animam meam complectaris, necesse est, cum, ut illam redimeres, sanguinis tui lytrum in Cruce persolveris. Jam verò quasi id minime suffecisset, mihi ite-

G 2

rum

rum iterumque inensum hoc pretium offers in altari, quo & contracta apud divinam justitiam expungam nomina, & pro culparum reliquiis integre satisfaciam. Laudent te æternum, Redemptor mi dulcissime, tuæ ipsius in nos miserationes, ut quæ solæ gratiis tibi ex æquo referendis possint sufficere. Sed num forte, dum ad visendum me venis, denuo in manus peccatorum te tradere cogitas? Num denuo, dum cor meum subis, in fœrido sepulchro reponi te patieris? ah! bone Jesu! nequaquam id æquum fuerit, ut toties ad hominem peccatorem divertas. Id mihi sufficiat modo, ut virtutis tuæ potentia ad me invisas, & ea tandem vitiorum vincula dissolvas, quibus undique irretitus tuis hostibus mancipor. Veni igitur Redemptor animæ meæ, veni; invito te suspiriis animæ meæ, amplector desideriiis, & ad pedes tuos ceu ad aram refugii prostratus, supplex te rogo, id demum efficere velis, ut tu semper in me vivas, & ego in te. Nosti, Domine, quid me ab intimo charitatis tuæ
com-

complexu retrahat; gloria tua erit hunc obicem auferre, quo plenius te servatorem meum demonstres. Recordare, obsecro, me laborum tuorum fructum, atque adeo ex duplici creationis scilicet & redemptionis titulo tuum esse. Ut tuum ergo misericordiae tuae oculis respicere, ut tuum potenti dextera tueri debes. Ego vero ad te Deum meum, ut omne & unicum bonum meum amandum, tibi-que perpetuo serviendum infinities me obstrictum confitebor. Amen.

Communio Spiritualis.

PRO DIE SABBATHI.

Aspiratio ad Jesum tanquam Medicum.

O Jesu mi, hujus peccatricis animæ via, veritas, & vita! qui fieri possit, ut postquam medicus meus effectus es, continuis tamen affligar languoribus? tot jam anni fluxere, ex quibus jacentem in miseriarum mearum stragulo invisus, totiesque & Corporis tui divinissimi pharmacum, & hauftam

haustam ex lateris vulnere potionem porrigis, quin unquam expulsa morborum caterva integra redeat valerudo. Ah! quam inveteratum malum sit, oportet, quod sumptis ex arbitrii mei malignitare viribus divini etiam archiatri manum frustrerur, & ludat. At infinita est gratiæ tuæ vis, quæ quantumcunque graves altumque radicatos morbos levi exturbare negotio, pelle-reque momento temporis queat. Atque hinc in te firmatam spem meam dimoveri non patiar. Veni igitur divinissime Medice, veni, sana me, & sanus ero: salva me, & salvus ero: cumque corporis & sanguinis tui medicamina jam sumere indignus sim, *tantum dic verbo, & sanabitur anima.* Dic animæ meæ: *salus tua ego sum.* Atque hoc demum verbo opus est, ut omni infirmitarum mearum absteriso languore, malisque omnibus uno eodemque temporis puncto resurgam liber. Hoc petere, hoc sperare fas est abs tanti Domini munificentia tanta, cui, ut ut immensa in mortales effundat, nihil unquam possit decedere. Qui omnes
ad

ad te venire, necessaria a te petere, a te emere absque argento iussisti, scio, hoc manuum tuarum opus non despicias, hanc pauperulam creaturam ad te anhelantem non repelles, sed tibi supplicem votorum damnabis. Hæc inter tantos languores sit consolatio mea, hæc salutis, hæc vitæ meæ spes, qua non confundar in æternum. Amen.

Quid in postrema Sacrificii parte, seu gratiarum actione agendum?

Enormem rusticitatis excessum fore existimem, si lauto adeo, cælestique convivio, cujusmodi Eucharistia est, exceptus sacerdos nulla benefactori suo reddita gratiarum actione continuo discessum pararet. Igitur a Sacramentorum sumptione cum ipse, tum ejus ore Ecclesia pro tanti beneficii magnitudine grates benigno Numini referunt, gratiarumque actioni juxta Apostoli consilium, novi favoris petitionem conjungunt: *in omni oratione, inquit ille, cum gratiarum actione petitiones vestræ innotescant apud Deum.* Id ipsum autem & tibi observandum venit eo fere, qui sequitur, modo.

ORA.

ORATIO

Pro Gratiarum actione.

Domine Jesu Christe, spes, & thesaurus meus, bonorum meorum omnium largitor, quanta me beatum sorte existimassem, si cum viva fide morienti adstare, cruentum illud Calvariae sacrificium spectare, excipereque in animam licuisset pretiosissimi tui sanguinis rorem, cujus vel unica stilla mundis mille redimendis abunde sufficisset? At vero nequaquam impar felicitas censenda est, quod in Missa divinis mysteriis, ubi inaudito amoris porrento passionis tuae scenam restauras, concessum sit interesse. Verum eo turpius maxima mea excedit ingratitude, quo amplioribus me beneficiis obstringis. Ipsa sacrorum multitudo, eaque audiendi facilitas non tam charitatem tuam, ut par fuisset, commendare nobis, quam obviam vulgaremque reddidisse visa est. Ita quidem meus me in transversum error abripuit, cujus me nunquam satis pudeat, nunquam poeniteat satis. Sed meliora,
bone

bone Jesu, meliora, jam deinceps propono, tibi que jam nunc eas gratiarum actiones refero, quas referre hæcenus neglexi. Vellem in sacrificiis omnibus, quæ toto unquam terrarum orbe oblata fuerunt, ea submissione, pietateque adstirisse, qua eis Angelici Spiritus ad majus tuum obsequium adstiterunt. Tu vita, luxque animæ meæ, tu, qui totus es amor, totus pietas, meas obsecro vices, negligentias meas supple: obliviscere præteritorum temporum injurias, irreverentias, defectus meos omnes: miserationibus miserationes accumula, & eos in me gratiarum thesauros effunde, quos concedi nobis tuo nomine per Sacerdotem rogat Ecclesia, ut te in spiritu & veritate adorans in terris, pervenire merear ad te fruendum in cælis. Amen.

Ad hæc benedici tibi abs Sacerdote, non secus ac si Christus esset ipse hinc jam jam ad cælos migraturus, optabis. Denique cum in sacro Joannis Evangelio, quod ultimo legitur,

exi.

eximiae Dei Filii, æterni Verbi, Patri-
 que consubstantialis excellentiæ com-
 memorentur, & facta nobis per ejus
 Incarnationem, perque fidei ac gratiæ
 donum beneficia recenseantur, par est,
 ut singula alte in animum demittantur.
 Ad ea porro verba: *Verbum Caro:*
 Deum ter optimum maximum flexo
 poplite adorabis, templum subinde
 corpore, non animo egressurus. Quod
 si per negotia alterum, vel etiam plura
 divinæ Majestati offerre liceat sacrifi-
 cia, novo spiritu, ardentiore affectu
 & priorem compensare socordiam, &
 uberiores ex fœcundissima hac vitæ
 arbore fructus colligere allaborabis.

PARS TERTIA

Sancta Occupatio.

Ante & post Sacrum.

Item

Ante & post S. Communionem.

Ad promiseram initio, daturum me in fine libelli accessum ad aram recessumque, quem S. Mater Ecclesia sacerdotibus præscribit. Sed enim mentem mutavi, cum incideret, communem illam præparationis, & gratiarum actionis formam in romano (ut dicimus) diurnam passim omnibus ad manum esse. Ne tamen nihil omnino agerem, placuit pias quasdam sanctorum virorum cogitationes suggerere, quibus & clerici, cum ad aram & laici, cum ad sacram Eucharistiam accedunt, receduntque, animum suum sancte possint occupare. Imo, si pauca mutes, etiam sub id temporis non sine fructu solatioque adhibebis, quando

do

do templum accedis, ut SS. Missæ sacrificio devote assistas. Gratulabor mihi, si modicus hic labor profit utrisque; nam me omnibus debitorem agnosco.

Piæ Cogitationes

Ante Missam,

Aut

Sanctam Communionem.

Ad Patrem æternum.

Pater sancte, per illum affectum, & illam cœlestium donorum copiam, cum qua Filium tuum B. Virgini Mariæ in incarnatione dedisti, dum illam per Archangelum tuum salutasti gratia plenam, da mihi nunc eundem Filium tuum in Eucharistia, cum tota illa affectuum divinatorum latitudine, cujus me capacem esse nosti. Quem enim illa obumbrante spiritu sancto concepit, eundem ego, aspirante tua gratia, suscipere me credo.

Ad

Ad Deum Filium.

Fili Dei vivi, quantum vilissimo homuncioni fas est, peto, rogoque, ut ejus me plenitudinis gratiarum participem reddere digneris, cum qua te Marri tuæ communicasti, quando in virgineis ejus visceribus *verbum Caro factum est.*

Ad Spiritum Sanctum.

Spiritus sancte Deus, qui corpus & animam B. Virginis in dignum divini Filii habitaculum præparasti, dignare me ita disponere ad eundem divinissimum Filium, ut anima mea fiat dignissimum tanto hospite domicilium.

Ad Beatissimam Virginem.

O beatissima Mater, eademque Virgo, ecce, ego propero ad dilectissimum Filium tuum in Missæ sacrificio (aut Eucharista) excipiendum: fac me, quæso, participem illius amoris, quo eum amplexa es, cum in visceribus tuis illum portares, in ulnis tuis gestares, labiis tuis dissuaviareris, uberibus tuis lactares. Doce me ea re-
ver-

verentia & charitate, qua tu ad cunas accedebas, Filium tuum tangere, elevare, tractare, suscipere.

Ad Sanctum Joannem Evangelistam.

Dilectissime discipule Jesu, rogo te per pietatem illam, qua Redemptori nostro in cruce pendenti, & hoc sacrificium offerenti adstitisti, etiam mihi sacrificanti assiste, ut tuis adjutus meritis dignam & acceptabilem hostiam sanctissimæ trinitati offerre valeam.

Ad Sanctos Angelos.

Sancte Archangele Michael, sancte Gabriel, sancte Raphael, omnes vos administratorii Spiritus, tuque in primis sanctissime Custos, qui natum in terris Deum profundissima reverentia adorastis, impetrate mihi gratiam, ut eum in hoc sacro convivio excipiam ea animi demissione, quam & ego tanto Deo debeo, & is à me jure suo exigit.

Ad Sanctos Omnes.

Adesto mihi sancte Patrone nominis, Adesto sancte Patrone menstrue, Adeste vos Sancti, ad quorum aram & reli-

Reliquias incruentum SS. Trinitati sacrificium offeram: Adeste vos Sancti, quorum me hodie sub Missæ sacrificio specialiter meminisse jubet Ecclesia: Adeste vos Sancti, amici & patroni mei omnes: in vobis omnem spem meam pono; imperrate mihi tantam devotionem, tantam ornamentorum spiritualium copiam, quanta vos in carne mortali viventes SS. Eucharistiam suscepistis.

Quid sub ingressum templi cogitandum sit.

Cum templum ingrederis, & ad sacrum vel audiendum vel faciendum te paras, cogita, te servum illum esse decem millium talentorum debitorem, ac proinde divinam justitiam tibi solutionem his verbis imperare: *Redde, quod debes.* Hoc ubi audieris, procumbe in genua, & demissione quidem summa, sed non minore fiducia responde absque mora: *patientiam babe in me, & omnia reddam tibi.*

Scio, & confiteor: debeo supremæ Majestati tuæ honorem & reverentiam infinitam: & tamen bona, quæ habeo,

om-

omnia; his nominibus delendis non sufficiunt. Sed tantum moræ, O Deus, mihi indulge, quantum satis est, ut hoc sacrum peragatur. *Quod ex me mihi deest, usurpo mihi ex visceribus Domini mei.* (a) Id quod Christus facit in ara, & ego paratus sum facere: cum ipso me abjicio; cum ipso quasi in nihilum me redigo; cum ipso te, Pater æternæ, colo tam profunde, quam demisse tu coli, & honorari mereris.

Scio, & confiteor: debeo pro peccatis meis satisfactionem infinitam. Nempe Majestas, quam offendi, summa est: offendentis conditio abjectissima est; sed tamen *omnia reddam tibi.* Offeram tibi donum, quod plus tibi honoris redder, quam peccatis meis abstulerim. Si veniam dedisti Ninivitis, cum videres Regem demittentem se, abjicientemque; quomodo non ignoscas mihi peccatori, cum paulo post videbis abjectum coram te Regem cœli, non cinere opertum, ut illum olim, sed redactum ad tam miserum statum, qualis esse solet Agni sacrificari, jugulati, mortui? Scio,

(a) Bernard, *Serm.*, 61. in Cant.

Scio, & confiteor: debeo tibi gratias infinitas; beneficiis, quæ modum & finem nullum habent, nonnisi gratitudine infinita responderi potest. Sed exspecta paulum, & novissimum quadrantem expungam. *Calicem salutaris accipiam*, eumque sacerdotis manu tibi offeram. Si deinde placer rationes debiti acceptique inire, contentus sum. Scio; quia id, quod ego dedi, pretio & valore adæquabit dona omnia, quibus me identidem cumulas.

Scio, & confiteor: gratia ac beneficiis tuis sumopere indigeo; & tamen meriti in me agnosco nihil, quo tam necessarios mihi favores obtinere possim. Sed & hic rationem inveniam, qua repulsam non patiar. Sistam me oculis tuis indurum vestibus Fratris mei primogeniti, Jesu Christi. Scio; hac ratione, si non aliud, certe benedictionem a te extorquebo. Mea est hæc victima, mea sunt illa merita, meus est ille sanguis; parvulus hic datus & natus est mihi.

Praxis hæc solatio ac fructu plena, paucis mutatis usurpari poterit, quando

H do

do quis vel accedit, vel recedit a mensa Eucharistica.

Piæ Cogitationes

Post Missam,

Aut

Sanctam Communionem.

I.

Adore te, O augustissima Trinitas, Pater, qui me creasti: Fili, qui me redemisti: Spiritus Sancte, qui me justificasti. Offero tibi hoc SS. Sacramentum, quod confeci, & suscepi unice, ut tibi in eo quam suavissime complaceas, & ego tibi per illud summum honorem exhibeam.

Adoro te, O sanctissima Domini mei Jesu Christi humanitas, intra me nunc vere existentem.

Adoro te in omnibus Ecclesiis, in quibus per totum terrarum orbem SS. Eucharistia asservatur. Sicut de tuo despectu sum nopere doleo; ita de exhibitio tibi honore sincerissime gaudeo.

Adoro te, O benedicta Christi anima, plenissima omnia virtutibus & meri-

meritis, præ nimia salutis meæ cura olim ad mortem usque contristata.

Adoro te, amantissimum, afflictissimum, misericordissimum, suavissimum, sanctissimum, Jesu Christi cor, in quo ceu in libro vitæ descriptum esse, & ad extremum vitæ permanfurum me confido.

Adoro te nobilissimum, innocentissimum Domini mei Corpus, tam dura tam acerba tam ignominiosa, tam humiliter tam amanter tam constanter passum.

Adoro, & exosculor vos perfossæ manus, perfossi pedes salvatoris mei.

Adoro vos sacrosancta Genua, in quibus tanquam sacratissimo Altari, Dominus meus Jesus toties sacrificium gemituum, lacrymarum & orationum pro me Patri æterno obtulit.

Adoro vos, O purissimi oculi Redemptoris mei, toties pro me ad Patrem misericordiarum elevati, toties ad me peccatorem pro consolatione mea conversi.

Adoro vos, O misericordissimæ
 aures, quæ afflicto mihi, & peccatori
 semper patuistis. Ament, laudent, &
 exaltem te mei loco, O Jesu, Che-
 rubini ac Seraphini in sæcula.

II.

Domine Deus, Pater sanctissime, qui
 per abundantiam charitatis tuæ
 dedisti nobis unigenitum tuum, ut
 thesauro meritorum ipsius nostri sup-
 pleanatur defectus; ego miserrimus
 peccator, sed tua misericordia fidelis
 Christianus, & servus Domini Jesu
 Christi, velut Ecclesiæ membrum,
 eum recepi, & meo illum in pecto-
 re nunc complector tanquam rem
 meam, & intime mihi conjunctam.

Tanquam rem meam tibi in unio-
 ne charitatis, qua se ipsum mihi lar-
 gitus est in hoc Sacramento, & olim
 pro me obtulit in cruce, nunc eum
 offero cum omnibus meritis atque
 virtutibus, in æternam gloriam &
 laudem, ac infinitam gratiam & be-
 nepla-

neplacitum tuum, ut in illo tibi perfecte complaceas, & ut ego, qui tibi placere de actibus meis non valeo, dilectissimi Filii tui meritis & patrocinio perfecte placeam.

In gratiarum actionem pro beneficiis in me collatis offero tibi omnes laudes, quas ipse dedit, cum visibilis nobiscum versaretur in terra, & quas tibi nunc offert in gloria.

In satisfactionem pro peccatis meis offero tibi omnes ejus labores, jejunia, vigiliis, fatigationes, orationes, quidquid denique fecit, aut pertulit a primo instanti conceptionis, donec exspiravit in cruce, omnes dolores ac tormenta passionis, omnem sanguinem pro me effusum, omnia vulnera pro me accepta, ac mortem pro me toleratam.

Hic est thesaurus, Pater clementissime, in quo totam spem meam reposui; hæ sunt divitiæ, quas offero in satisfactionem omnium debitorum.

Respice

Respice Domine in faciem Christi tui & cum hic sit Filius tuus dilectus, in quo tibi semper bene complacuit, te per hunc ipsum, qui nunc mihi est intime conjunctus, supplex rogo, ut me quoque respicias oculis misericordiae tuae. Ne permittas, obsecro, ut pereat illa anima, quae in se recepit Filium tuum, qui a te missus venit in mundum, quaerere & saluum facere, quod perierat.

III.

Tibi vero, O dulcissime Jesu, qui tui, tuorumque bonorum tam prodigus es largitor, vicissim offero animam & corpus meum: utinam fiam perpetuum quoddam holocaustum, ardens ad beneplacitum & honorem divinae Majestatis tuae.

Offero inprimis voluntatem moriendi potius, & quidvis aliud tolerandi, quam te gravi peccato deliberate offendendi.

Offero

Offero voluntatem perfeverandi in exacta observantia mandatorum tuorum, sanctæ Ecclesiæ, congregationis marianæ.

Offero voluntatem patiendi quævis animæ & corporis incommoda juxta providentiæ tuæ suavissimam ordinationem.

Offero voluntatem domesticos, subditos meos, quoad in me erit, ad tui amorem vitamque perfectam adducendi.

Offero voluntatem pro quavis anima, quavis occasione, loco & tempore me operamque omnem impendendi.

Offero voluntatem in actionibus meis omnibus nihil præter Dei mei gustum & gloriam quærendi.

Offero voluntatem vivendi juxta cor tuum. Pone me, ubi tibi quam maximum honorem, obsequium, amorem reddere possim, nulla habita ratione meæ inclinationis, honoris, sanitatis, famæ, vitæ.

O Je-

O Jesu! tibi dono hoc cor meum,
hanc animam meam.

Eadem hæc praxis subinde tibi
servire poterit ad Communionem
spiritualem singulari cum devotione
fructuque peragendam. Accipe, frue-
re pro libitu, vale, & vive.

F I N I S.

